

HLASY NÁRODA

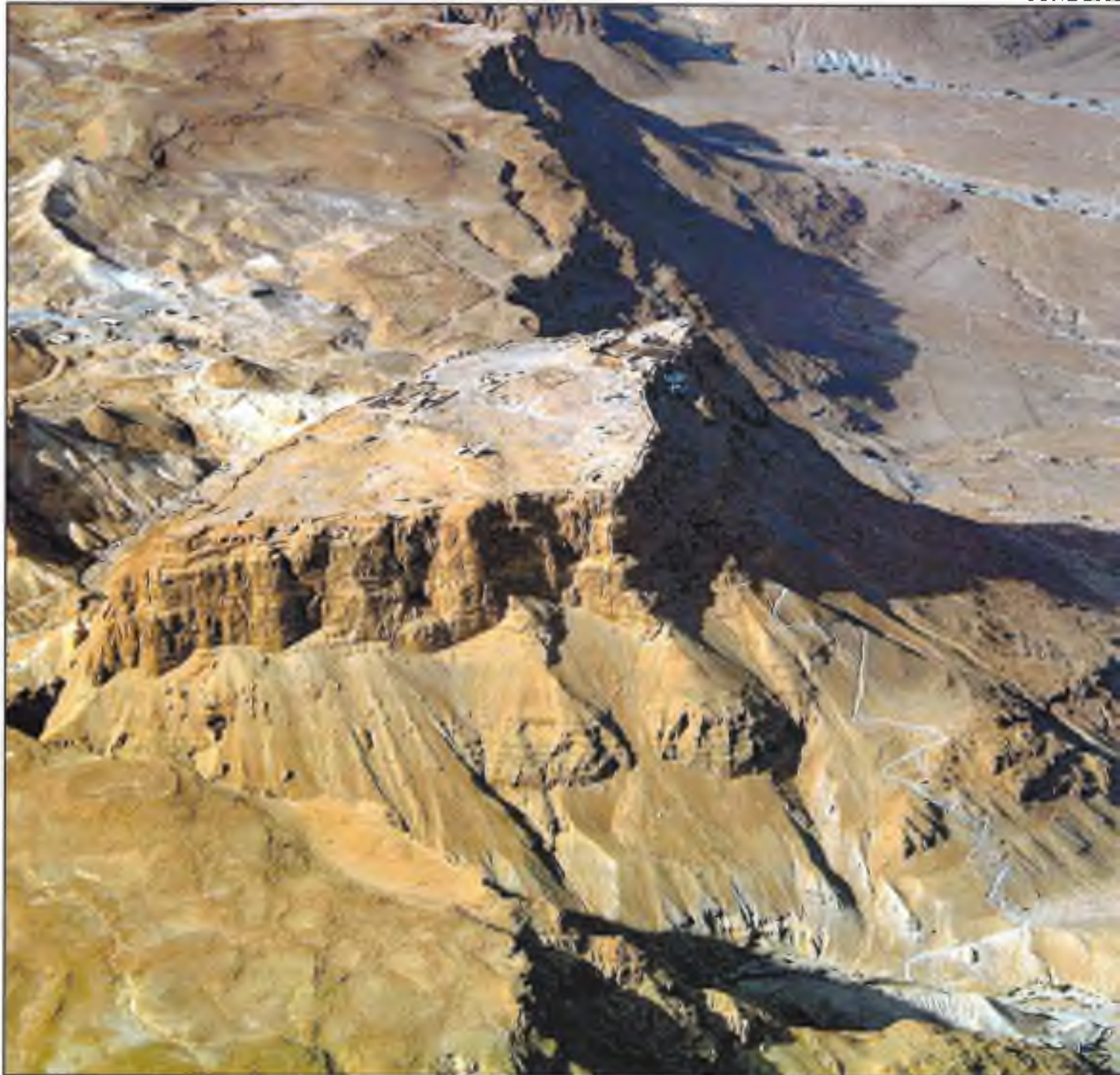
VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 6/2008

Cena \$ 2.50

JUNE 2008

Pout' do Svaté země (18)

Historik Josef Flavius

„Já Josef, syn Matatjášův, rodem Hebrejec z Jeruzaléma, kněz“ – těmito slovy se židovský historik představuje svým čtenářům ve své prvotině *Bellum Iudaicum* (Válka židovská). Toto dílo a *Antiquitates Iudaicae* (Starozitnosti židovské) jsou nejdůležitějším a často jediným pramenem ke studiu židovských dějin prvního století před Kristem a prvního století po Kristu. Josef Flavius se narodil v Jeruzalémě v prvním roce vlády římského císaře Caliguly (37/38 po Kr.). Z matčiny strany byl Flavius spřízněn dokonce s Hasmoneovci, což byla královská dynastie která vládla před Herodem Velikým, takže jeho rodinu bylo možno řadit mezi nejpřednější rody ve městě. Mladému kněžskému synu, který již jako dítě budil svým nadáním pozornost učitelů se dostalo pečlivé náboženské výchovy. Ve svých šestnácti letech se učil u farizejských a saducejských zákoníků a u esejců. Nakonec se s tradičním způsobem své výchovy a se svým okolím rozešel a žil tři roky u jednoho poustevníka v poušti. Po svém návratu se přidal k farizeům. Ve věku 26 let podnikl svou první cestu do Říma, aby dosáhl propuštění některých kněží, kteří byli jeho přáteli a které dal římský prokurátor Festus zatknout. Podařilo se mu získat přízeň Popaeje, choti císaře Nerona a velice šťasten se s propuštěnými kněžími vrátil do vlasti.

Brzy po jeho návratu vypukla válka s Římany roku 66 po Kr. Josef Flavius se přidal k povstalcům, když se po prvních počátečních úspěších zdálo, že to určitě dopadne dobře. Jeruzalémská vláda mu dokonce svěřila důležité postavení velitele v Galileji. Příchod Římanů, jimž velel Vespasianus, přivedl brzy Židy do velkých nesnází. Jakmile Římané dobyli pevnost Jotapater (asi 3 km vzdálené od Kány Galilejské), padl jim do rukou Flavius. Když ho přivedli před Vespasiana, předpověděl mu, že se stane římským císařem. Flavius měl se svým chytrým manévrem štěstí. Dva roky na to byl Vespasianus opravdu prohlášen syrskými legiemi za

římského císaře a nový císař daroval svému zajatci jako „služebníku hlasu Božího“ milostivě svobodu. Od té doby zůstal Josef Flavius ve spojení s císařským rodem Flaviů a přijal římské jméno Flavius. Doprovázel Vespasiana do Egypta a vrátil se pak s doprovodem císařova syny Tita zpět do Palestiny. Jako očítý svědek zažil dobytí a zpusťování Jeruzaléma a rovněž dobytí posledního místa židovského odporu proti Římu pevnosti Masády na západním břehu Mrtvého moře.

Jeho rodiče a jeho první žena při obléhání Jeruzaléma zemřeli. Již po svém zajetí v Galileji se na Vespasianův příkaz oženil s židovskou válečnou zajatkyní, která ho však brzy opustila. V Alexandrii uzavřel třetí manželství, z něhož vzešly tři děti. Poněvadž se mu žena znelíbila, propustil ji. Teprve ve třetím manželství s jednou Židovkou z Kréty našel Jeruzalémský rabín své životní štěstí. Po válce odešel Josef Flavius s Titem do Říma, kde obdržel římské občanství. Bydlel v bývalém Vespasianově domě jako dobře placený dvorní historik až do své smrti, pravděpodobně po roce 100 po Kr.

Pevnost Masáda

Masáda je starověká pevnost na vrcholu izolovaného skalního útesu na jihovýchodním okraji Judské pouště, nedaleko Mrtvého moře. Byla postavena Herodem Velikým v I. století př. Kr. a během první židovské války se stala posledním místem odporu židovských povstalců proti Římanům. Roku 2001 byla lokalita zapsána jako památka světového dědictví na seznam UNESCO. Dodnes je pevnost Masáda považována za národní symbol židovského hrdinství a každoročně se zde koná přísaha Izraelských vojáků.

Útes, na kterém byla pevnost vybudována, je na východní straně vysoký 450 m, na západní straně 100 m. Na vrcholu útesu se nachází plošina o rozměrech 600 x 300 metrů. Plošina je obklopena hradbami o celkové délce 1 400 metrů a tloušťce 4 metry a je doplněna mnoha věžemi. Pevnost měla krásné paláce, velké zásobárny, cisterny na vodu, kasárna, zbrojní-

ce a další obytné a hospodářské budovy. Dnes je možné se na vrchol nechat z moderně vybaveného turistického střediska vyvézt lanovkou, nebo k pevnosti vystoupat z východní strany pěšky po „Hadí stezce“ či ze západu po římském náspu.

Dějiny Masády začínají již v době Makabejců a Hasmonejců (167 – 63 př. Kr.), kdy zde na přelomu prvního století př. Kr. nechal postavit první pevnost velekněz Jonathan. Tato pevnost pak byla velkolepým způsobem přebudována Herodem Velikým. Herodes Veliký, který ve svých 36 letech nastoupil v létě roku 37 př. Kr. v Jeruzalémě na královský trůn, během 40 roků své vlády postavil celkem 9 pevností. Jeho nejmělejší stavbou byla Masáda, kterou vybudoval v letech 37 – 30 př. Kr. jako útočiště v případě, že se proti němu židovský národ vzbouří, či že na jeho království zaútočí Egypt. Na vrcholku byly postaveny kasematové hradby, uvnitř kterých se nacházely místnosti pro vojáky. Pevnost také skrývala obrovské zásoby zbraní a potravin.

Pevnost byla vybudována velmi promyšleně – v pouštním okolí se nenachází žádný pramen, a tak byl vytvořen systém kanálů, které sváděly veškerou dešťovou vodu z plošiny do několika cisteren vytesaných ve skále s celkovým obsahem 40 000 m³. V období dešťů tak byla vytvořena zásoba vody na celý rok. Díky tomu mohl být v pevnosti přepychový palác a dokonce i lázně.

Asi 70 let po smrti Herodově se pevnost Masáda stala dějištěm jedné z nejtragičtějších událostí židovských dějin. Roku 66, na počátku první židovské války proti Římanům, obsadila Masádu, ve které tehdy sídlila římská posádka, lstí skupina židovských povstalců, kteří se nazývali zelóté či sikarioni (doslova muži s dýkou). Roku 70 se k nim připojili další sikarioni s jejich rodinami, kteří byli vyhnáni z Jeruzaléma jinými Židy krátce před zničením Druhého chrámu. Během nadcházejících dvou let užívali zelóté Masádu jako základnu ke svým útokům.

Pokračování na str. 14

Foto na titulní straně:

Letecký snímek pevnosti Masáda

Rok svatého Pavla

**Začíná 29.června 2008 na památku
2000 let od narození tohoto apoštola národů**

Svatý Pavel pocházel ze židovské rodiny (Řím 11, 1; Flp 3, 5), která se usadila v Tarsu a získala tam římské občanství (Sk 21, 39). Jeho židovské jméno bylo Šavel (Sk 9, 11), druhé jméno Pavel, se poprvé objevuje až při jeho druhé apoštolské cestě (Sk 13,9). V rodném městě získal vzdělání v řeckých školách a poté odešel do Jeruzaléma, kde byl žákem slavného rabína Gamaliela a sám se přiklonil ke straně farizejů (Sk 22, 3 Flp 3, 5-6). Horlivě pronásledoval křesťany, které považoval za rouhače. Když rada odsoudila k smrti jáhna Štěpána, hlídal Saul pláště, které si svlékli ti, co odsouzence kamenovali. (Sk 7, 58) Zakrátko se stal jedním z nejvýznamnějších pronásledovatelů Kristových učedníků, a když se rozprchl z Jeruzaléma do cizích měst, vyžádal si povolení, aby po nich směl pátrat i tam.

Vypravil se z Jeruzaléma do Damašku, aby zajímal tamější křesťany. Když se blížil k městu, oslnila jej náhlá záře z nebes. Padl na zem a uslyšel hlas: „Šavle, Šavle, proč mne pronásleduješ?“ Zeptal se polekaně: „Kdo jsi, Pane?“ a uslyšel odpověď: „Já jsem Ježíš, kterého pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ Šavel vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Jeho průvodci ho museli do Damašku dovést. Teprve třetího dne k němu přišel Kristův učedník Ananiáš, vložil na něho ruce a řekl mu, že ho za ním posílá Ježíš. Šavel opět prohlédl a rozhodl se přijmout křest. (Sk 9, 1-22)

Od té chvíle se Šavel stal stejně horlivým hlasatelem víry Kristovy jako byl předtím jejím pronásledovatelem. Chtěl se připojit k apoštolům, ti však se ho obávali a nedůvěřovali mu. Pomohl mu Barnabáš. Uvedl ho k ostatním a přesvědčil je, že Saul byl skutečně obrácen na víru a vyvolen, aby hlásal slovo Boží. Podnikl tři velké apoštolské cesty, při kterých založil velký počet křesťanských obcí ve východním Středomoří. Těmto obcím i jednotlivým věřícím napsal řadu listů, které jsou dnes součástí Nového zákona, nejdůležitější z nich jsou: list Římanům, dva listy Korintňanům a Soluňanům, list Galatňanům, Efesanům, Filipánům a dva listy Timotejovi.

V roce 58 byl v Jeruzalémě zatčen, odvolal se k císaři a dostal se do Říma, kde se před soudem obhájil a byl propuštěn. Podnikl misijní cestu do Španělska a potom opět pobýval v městech Malé Asie. Po návratu do Říma byl opět uvězněn a za císaře Nerona byl roku 67 po téměř devítiměsíčním vězení odsouzen k smrti a jako římský občan sťat na levé straně od silnice Ostijské asi hodinu cesty od Říma. Jeho tělo bylo pohřbeno o 2 kilometry blíže k Římu na místě, kde dnes stojí bazilika sv. Pavla za hradbami.

Bazilika sv. Pavla za hradbami v Římě

**Svatý Pavel, vyvolený
mnohým národům k spasení,
pro vyznání pravé víry
trpěl úzkosti bez míry.**

**Pro Krista věrně pracoval,
lid ve víře utvrzoval,
svým učením, svými divy,
jako apoštol horlivý.**

**Kdysi proti Kristu brojil,
jeho věrným úklad strojil,
když však spatřil slávu Páně,
sloužil mu pak odhodlaně.**

**My v jeho orodování
mějme veliké doufání,
že nám Bůh hříchy odpustí
a nás k své slávě připustí.**

Z liturgie hodin

LITURGICKÁ ČTENÍ

12. neděle v mezidobí - 22.června 2008

1. ČTENÍ - Jer 20, 10-13

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Jeremiáš řekl: Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“ Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni. Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž užím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svěřil svou při. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. ČTENÍ - Řím 5, 12-15

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zheřili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem - jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít.

EVANGELIUM - Mt 10, 26-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze střech! A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo - duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halír? A ani jeden z nich nepadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci. Ke každému, kdo se ke mně přiznává před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

Sv. Petra a Pavla - 29.června 2008

1. ČTENÍ - Sk 3, 1-10

Čtení ze Skutků apoštolů.

Ve tři hodiny odpoledne, v hodinu určenou k modlitbě, šli Petr a Jan nahoru do chrámu. A právě tam přinášeli jednoho muže, chromého od narození. Den co den ho posazovali k chrámové bráně zvané Krásná, aby prosil o almužnu ty, kdo přicházeli do chrámu. Když viděl Petra a Jana, jak chtějí vejít do chrámu, prosil je o almužnu. Petr s Janem se však na něj upřeně zadívali a vyzvali ho: „Podívej se na nás!“ On tedy na ně pohleděl a čekal, že něco dostane. Ale Petr řekl: „Stříbro ani zlato nemám. Ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského - vstaň a chod!“ Vzal ho za pravou ruku a zdvihl ho. V tom okamžiku mu vstoupila síla

do nohou a do kotníků: vyskočil, postavil se a chodil. Vešel s nimi do chrámu, chodil sem tam, poskakoval a chválil Boha. Všechni lidé ho viděli, jak chodí a chválí Boha. Poznali ho, že je to ten žebrák, co sedával u Krásné brány chrámu, a byli plni úžasu a jako bez sebe nad tím, co se s ním stalo.

2. ČTENÍ - Gal 1, 11-20

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Prohlašuji vám, bratři, že evangelium, které jsem vám hlásal, není dílo lidské: já jsem ho nepřijal ani se mu nenaučil od nějakého člověka, ale ze zjevení Ježíše Krista. Slyšeli jste přece, jak jsem se kdysi choval, když jsem byl ještě židem: pronásledoval jsem Boží církev, že to přesahovalo všechny meze, a snažil jsem se ji zničit. V horlivosti pro židovství jsem ve svém národě předstihoval mnoho svých vrstevníků, protože jsem byl daleko více než oni zaujat zvyklostmi po předcích. Bůh si mě však už v lůně matky vybral a svou milostí povolal a rozhodl, že mi zjeví svého Syna, abych o něm kázal radostnou zvěst pohanům. Neradil jsem se hned s lidmi ani jsem nešel nahoru do Jeruzaléma k těm, kteří byli apoštoly přede mnou. Odešel jsem do Arábie a pak se zase znovu vrátil do Damašku. Za tři roky potom jsem se odebral do Jeruzaléma, abych z vlastní zkušenosti poznal Petra, a pobyl jsem u něho patnáct dní. Z ostatních apoštolů jsem však viděl jen Jakuba, bratra Páně. Dovolávám se Boha za svědka, že nelžu, co vám tady píšu.

EVANGELIUM - Jan 21, 15-19

Slova svatého evangelia podle Jana.

Když se Ježíš ukázal svým učedníkům a posnádali, zeptal se Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než ti zde?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno - ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

Sv. Cyrila a Metoděje - 5.července 2008

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-3a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto a den pomsty našeho Boha, potěšit všechny soužené, zarmoucené na Siónu obveselit, dát jim věnec místo popela, olej radosti místo smutku, šat jásootu místo malomyslnosti.

2. ČTENÍ - 2 Kor 4, 1-2.5-7

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korintťanům.

Bratři! Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných uskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží

slovo. Ale hlásáme pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme lidskému úsudku před Bohem. Vždyť přece nehlásáme sebe, ale říkáme, že Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: 'Ať ze tmy zazáří světlo!', zazářil i v našem srdci, aby osvětlil lidi poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad víry máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

EVANGELIUM - Lk 10, 1-9

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejдете do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijдете do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'“

14.neděle v mezidobí - 6.července 2008

1. ČTENÍ - Zach 9, 9-10

Čtení z knihy proroka Zachariáše.

Toto praví Hospodin: „Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk. Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky Eufratu až do končin země.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 9.11-13

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázání povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte zálučnost těla, budete žít.

EVANGELIUM - Mt 11, 25-30

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš se ujal slova a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je malicherným; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otec nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

15.neděle v mezidobí - 13.července 2008

1. ČTENÍ - Iz 55, 10-11

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Toto praví Hospodin: „Jako déšť a sníh padá z nebe a nevrací se tam, ale svlažuje zem a působí, že může rodit a rašit, ona pak obdaruje semenem rozséváče a chlebem toho, kdo ji, tak se stane s mým slovem, které vyšlo z mých úst: nevrátí se ke mně bez účinku, ale vše, co jsem chtěl, vykoná a zdaří se mu, k čemu jsem ho poslal.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 18-23

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. my, ačkoliv už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

EVANGELIUM - Mt 13, 1-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vyšel z domu a sedl si u moře. Tu se u něho shromáždilo velké množství lidu. Proto vstoupil na loď a posadil se. Celý ten zástup stál na břehu. A mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Jeden rozséváč vyšel rozsévat. A jak rozséval, padla některá zrna na okraj cesty; přiletěli ptáci a sezobali je. Jiná padla na kamenitou půdu, kde neměla mnoho prstí; hned sice vyklíčila, protože neležela v zemi hluboko, ale když vyšlo slunce, spálilo je, takže uschla, protože nezapustila kořeny. Jiná zrna zase padla do trní; trní vzešlo a udusilo je. Jiná však padla na dobrou půdu a přinesla užitek: některá stonásobný, jiná šedesátinásobný, jiná třicetinásobný. Kdo má uši k slyšení slyš!“ Učedníci přistoupili k Ježíšovi a zeptali se: „Proč k nim mluvíš v podobenstvích?“ On odpověděl: „Vám je dáno znát tajemství nebeského království, ale jim to dáno není. Kdo má, tomu bude dáno, a bude mít nadbytek. Ale kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. Proto k nim mluvím v podobenstvích, protože vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší ani nerozumějí. Plní se na nich Izaiášovo proroctví: 'Budete stále poslouchat, a neporozumíte, ustavičně budete hledět, a nevidíte. Otupělo totiž srdce tohoto lidu. Uši mají nedoslýchavé a oči zavřeli, aby očima neviděli, ušima neuslyšeli, srdcem neporozuměli a neobrátili se - a je jim neuzdravil.' Ale blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neuslyšeli. Vy tedy poslyšte, jaký je smysl podobenství o rozséváči. Když někdo slyší slovo o Božím království a nechápe, přijde ten Zlý a obere ho o to, co bylo v jeho srdci zaseto: to je ten, u kterého bylo zaseto na okraj cesty. Na skalnatou půdu bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a hned ho s radostí přijímá, ale nemá v sobě kořen a je nestálý. Když pak pro to slovo nastane soužení nebo pronásledování, hned odpadne. Do trní bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší, ale světské starosti a záliba v bohatství slovo udusí, takže zůstane bez užitku. Do dobré půdy bylo zaseto u toho, kdo slovo slyší a chápe, takže přináší užitek a vydá jeden stonásobný, druhý šedesátinásobný, jiný třicetinásobný.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. května 2008

Politické události

Prezident republiky Václav Klaus na návštěvě v USA

Prezident České republiky Václav Klaus uskutečnil ve dnech 26. – 29. května 2008 pracovní návštěvu Spojených států amerických, kde představil anglické vydání své knihy „Modrá, nikoli zelená planeta“. Prezentace knihy proběhla v úterý 27. května v sídle National Press Club ve Washingtonu D.C. Týž den se Václav Klaus setkal s předsedou Rady guvernérů centrální banky USA Benem Bernankem, s prezidentem CATO Institute Edwardem Cranem, s prezidentem Heritage Foundation Edwinem Feulnerem a s prezidentem American Enterprise Institute Christopherem DeMuthem. Ve středu 28. května se prezident Klaus setkal v Bílém domě s viceprezidentem Spojených států amerických Richardem Cheneyem, navštívil sídlo prvního prezidenta USA George Washingtona na Mount Vernon a ve večerních hodinách byl hlavním řečníkem na slavnostní výroční večeři pořádané Competitive Enterprise Institute v hotelu Hyatt Regency, kde převzal Cenu Juliana Simona a vystoupil s projevem na téma: „Is Schumpeter's Vision of the End of Capitalism Relevant?“ Ve čtvrtek 29. května se prezident setkal s americkými novináři a byl přijat prezidentem Brookings Institution Strobem Talbotem.

Návrh zákona o církevním majetku znovu odložen, koalice nejednotná

Poslanecká sněmovna měla 6. května na pořadu jednání ná-

vrh zákona o majetkovém vyrovnání státu s církvemi. Po bouřlivé debatě se podařilo opozičním poslancům kontroverzní návrh z programu vyřadit a přesunout až na červnovou schůzi. Opozici v hlasování podpořil rebelující poslanec ODS Vlastimil Tlustý, který již minulý týden uspěl s požadavkem, aby vláda doplnila návrh o definici a ocenění majetku. K němu se přidali i někteří jeho strániční kolegové: Jan Schwippel, Juraj Raninec, Milan Šmíd a Jan Klas. Řada dalších koaličních poslanců se hlasování zdržela. Vládou předložený zákon počítá s navrácením asi třetiny majetku zabaveného církvím po 25. únoru 1948. Za zbylé dvě třetiny by se ze státního rozpočtu měla v následujících 60 letech uvolnit částka, která se i s úroky vyšplhá na 270 mld. korun. Opoziční poslanci nesouhlasí s vyčíslením hodnoty nemovitostí, za které má být finanční kompenzace poskytnuta. Vládě také vyčítají, že s nimi návrh nekonzultovala. Návrh majetkového vyrovnání bortí jednotu koalice. Místopředseda KDU-ČSL Jan Kasal oznámil, že pokud nebude zákon přijat, může to znamenat konec současné vlády. Hlasování Tlustého a dalších poslanců také vyvolalo rozruch v poslaneckém klubu ODS, neboť se spekuluje o jeho jednání s opozicí a snaze o rozklizení koalice. To ovšem Tlustý popírá a při hlasování o vyslovení nedůvěry vládě byl týden před tím loajální. „Opravdu chci, aby ten zákon schválen byl, ale vyplatit 83 miliard korun bez zdůvodnění nikdo nemůže,”

prohlásil. Nejklidněji se k situaci postavil ministr kultury Václav Jedlička (KDU-ČSL). Nechal se slyšet, že obavy nesdílí a problém není třeba dramatizovat. Krize v koalici podle něj nenastane. S nespokojenými vládními poslanci se chce sejít kardinál Miloslav Vlk, který věří, že politici po 19 letech jednání konečně najdou cestu, jak pro církev klíčový zákon schválit. Poslanci kolem Tlustého návrh schůzky přivítali.

Pražský městský soud rozhodl, že katedrála sv. Víta patří státu

Katedrála svatého Víta a přílehlé nemovitosti patří státu, rozhodl 30. dubna pražský městský soud. Potvrdil tak verdikt Obvodního soudu pro Prahu 1 ze září loňského roku. Katolická církev s tímto rozhodnutím nesouhlasí a odvolá se proti rozsudku k Nejvyššímu soudu. Kardinál Miloslav Vlk během jednání městského soudu ostře kritizoval soudce Nejvyššího soudu Františka Ištvaníka, který měl být při rozhodování ovlivněn svou komunistickou minulostí. Dále se mu nezdála krátká doba dovolacího řízení, jež trvalo pouhé dva měsíce. Mluví Nejvyššího soudu Petr Knötig na to reagoval pro ČTK: „Řízení bylo krátké, protože je to důležitá věc. Soud spor předřadil před jiná dovolání, ale věnoval mu maximální pozornost.“ Spor státu a církve o vlastnictví katedrály se táhne už od roku 1992, kdy Náboženská matice a posléze některé další organizace podaly žalobu na Kancelář prezidenta republiky. Pražský městský soud nyní potvrdil rozsudek obvodního soudu ze září 2007, který už v návaznosti na rozhodnutí Nejvyššího soudu přiřkl katedrálu sv. Víta státu. Základem verdiktu se tehdy stala formulace vládního

nařízení z roku 1954 o chráněné oblasti Pražského hradu, že chrám náleží všemu československému lidu. Zatímco církev se domnívá, že nešlo o zákonný převod nemovitosti, ale pouhou vládní proklamací, Nejvyšší soud ve svém rozsudku z ledna 2007 uvedl: „Nemovitosti byly normou nezpochybnitelně převedeny na stát.“ Kardinál Vlk dále v diskusním pořadu Otázky Václava Moravce označil za nepodložený návrh místopředsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslavy Němcové (ODS). Ta navrhuje včlenit dohodu o vlastnictví katedrály do zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi. Ten by měl stanovit, že svatovítský chrám patří státu a spravuje ho společně s katolickou církví jako doposud. Církev je ochotna se státem uzavřít zvláštní dohodu o správě katedrály, zestátnění ale odmítá.

Nova spustila zpravodajský portál

V pondělí 5. května rozjela nejsledovanější televize v České republice Nova internetový portál tn.cz. V 19:40 ho oficiálně odstartoval generální ředitel Petr Dvořák. Portál odkazuje na hlavní zpravodajskou relaci Televizních novin, s jejíž redakcí bude úzce spolupracovat. Podle Dvořáka je spuštění zpravodajského portálu letos nejvýznamnějším projektem této komerční televize. Nova by se chtěla do roka dostat mezi první tři nejnavštěvovanější servery. Zpravodajský portál založený především na videozpravodajství má k dispozici 52 štábů v celé republice. Na přípravě se nyní podílí kolem 60 lidí, v budoucnu by jich mělo být až 80. Vede ho Zdeněk Šámal, bývalý ředitel zpravodajství a publicistiky České televize. Ve všední dny nabídne portál třikrát devadesátive-

řinový přehled zpráv s názvem 90 sekund, o víkendu jedenkrát. Ředitel zpravodajství a publicistiky TV Nova Martin Ondráček nevyloučil, že podle zájmu diváků by relací mohlo být v budoucnu více. Portál tn.cz je rozdělený na dvě části - modrou a červenou. Modrá by podle zástupců televize měla obsahovat "seriózní" a obecné zpravodajství a červená zábavu a bulvár. Do této sekce spadají i tzv. Red News, které budou uvádět svlékající se moderátorky. Nova tak navázala na oblíbené zahraniční Naked News. Lidé budou moci posílat na tn.cz svá vlastní videa. "Budeme s tím pracovat, uživatelsky a zpravodajsky hodnotné zprávy budeme dávat na internet, pokud budou mít velkou hodnotu, odvysíláme je v Televizních novinách," uvedl pro ČTK ředitel internetu Novy Daniel Grunt. Nova vložila do projektu už několik desítek milionů korun. Letošní náklady se dají podle Dvořáka odhadnout na 100 milionů korun.

Makedonský summit prezidentů střední a východní Evropy jednal o Balkáně

Makedonské město Ochrid 2. a 3. května hostilo summit osmnácti prezidentů střední a východní Evropy. Setkání se zúčastnili český prezident Václav Klaus a slovenská hlava státu Ivan Gašparovič. Hlavním bodem jednání se stala problematika států bývalé Jugoslávie. Patnáctý summit zařídil prezident Makedonie Branko Crvenkovski a jeho čestným hostem byl turecký prezident Abdullah Gül. Během pátku a soboty osmnáctka prezidentů otevřela otázku konkurenceschopnosti integrované Evropy a energetické problematiky. Hlavním tématem jednání se ale stalo politické

směrování států západního Balkánu a jejich šance na vstup do Evropské unie. K rozšíření EU o státy jako Srbsko nebo Chorvatsko se kladně vyjádřil jak český, tak i slovenský prezident. Podle Gašparoviče povede připojení těchto států k rozšíření evropského prostoru politické i ekonomické stability. Diskusi si vyžádalo i vyhlášení nezávislosti srbské provincie Kosovo, k němuž došlo 17. února. Proti způsobu řešení kosovské otázky ostře vystoupil Václav Klaus. "Nemohu souhlasit s názorem, že pro některé dlouhotrvající evropské problémy s menšinami je kosovské řešení modelem pro 21. století. Kosovské řešení je ve všech ohledech natolik nouzové, rozporuplné a výjimečné, že se nemůže stát příkladem pro budoucí Evropu," řekl v projevu. Zároveň informoval, že Česko hodlá se Srbskem navázat intenzivnější mezistátní spolupráci. Tím se připojil k postojům Gašparoviče, který na summitu o podpoře Srbska jednal s jeho prezidentem Borisem Tadičem. V rozmluvách se státníci dotkli i sporu kolem názvu Makedonie, který si nárokuje také Řecko pro část svého území. Předchozí summit se loni odehrál koncem května pod záštitou Václava Klause v Brně. Stejně jako letos i tehdy se jedním z hlavních témat stalo Kosovo.

Ekonomika

Nezaměstnaných je nejméně od roku 1997

V Česku ubylo lidí bez zaměstnání registrovaných na úřadech práce na 243 800, tedy 4,7 % ekonomicky aktivního obyvatelstva. Jde o nejnižší údaj od poloviny

roku 1997. Český statistický úřad zveřejnil údaje za první čtvrtletí ve zprávě Výběrového šetření pracovních sil. Počet zaměstnaných se vyšplhal na 5 milionů, od loňského roku jde o navýšení o 93 400 lidí, což představuje 1,9%. Hlavním zdrojem nových pracovních míst jsou zahraniční investoři. K poklesu nezaměstnanosti podle odborníků přispívá i vládní snižování sociálních dávek.

Ceny pohonných hmot trhají rekordy

Cena nafty na českých čerpacích stanicích se v květnu vyšplhala až na rekordních 32,60 Kč za litr. Od dubna se částka zvýšila o 74 haléřů, Natural 95 zdražil o 61 haléřů na 31,18 Kč. Ceny rostou kvůli zdražování ropy na světových trzích. Podle odborníků toto ještě není konečná částka, kterou řidiči zaplatí. Celosvětová cena ropy bude v nejbližší době dále stoupat. Nepůjde už ale o tak výrazný růst. Před rokem se litr Naturalu prodával za průměrných 29 korun, za diesel řidiči zaplatili kolem 27,50 Kč.

Stát po prodeji částí akcií drží v ČEZ 64,11%

Stát prodal přesně polovinu z plánovaného sedmiprocentního balíku akcií energetické společnosti ČEZ. Velmi hrubým odhadem si tak státní pokladna přišla na více než 25 miliard korun. Vládní podíl na základním kapitálu firmy k 28. květnu byl 64,11%; před zahájením prodeje držela vláda 67,61 %. O prodeji sedmi procent akcií prostřednictvím kapitálového trhu rozhodla vláda loni v březnu. Prodej stát zahájil v září, zbavoval se ale jen relativně malých objemů akcií. Cílem tehdy bylo získat 31 miliard korun, které chyběly Státnímu fondu dopravní infrastruktury.

Stát získal podstatnou část požadované částky už prodejem necelé poloviny plánovaného objemu. I proto již někteří členové vlády řekli, že stát by nemusel prodat celý sedm procent. Ministr financí Miroslav Kalousek, jehož resort je prodejem pověřen, a již několikrát zopakoval, že jeho úkolem je prodat schválený balík. V září 2007, kdy státní odprodej začal, stály akcie ČEZ 1080 korun, dne je ČEZ na pražské burze na 1325 korunách.

Kurzovní listek 30.5.2008 (střed)

EUR, 1	25.061
Kanada, 1	16.386
Slovensko, 100	82.829
USA, 1	16.112

Kultura

Gregory Crewdson představil v Rudolfinu své fantaskní fotografie

Výstava světového amerického fotografa v pražské galerii Rudolfinum nabídla v měsíci květnu unikátní pohled na umělcovy velkoformátové snímky z let 1992-2005. V retrospektivní přehlídce Crewdsonových fotografií nechybí žádná z jeho důležitých fotografických sérií - Natural Wonders, černobílý cyklus Hover, Twilight. Dream House ani Beneath the Roses. Crewdsonovy neobvyklé fotografie, kterými si získal věhlas po celém světě, vycházejí z americké malby první poloviny 20. století. Inspirací mu byli režiséři Hitchcock nebo Lynch a hollywoodské filmy vůbec, a to zejména proto, že nejlépe ze všech médií ukazují úzkosti americké společnosti. Na vystavených fotografiích se často objevují hollywoodské hvězdy, jako například Juli-

anne Mooreová, Gwyneth Paltrowová nebo Tilda Swintonová, která letos dostala Oscara, či Philip Seymour Hoffman. Crewdson nedělá bezprostřední fotografii, jeho snímky jsou pečlivě zinscenované, spolupracuje s velkým štábem, který se počtem blíží až filmové produkci. Výsledné fotografické obrazy společnosti se tak nacházejí na pomezí skutečnosti a filmu. "Fotografie mne přitahuje z jakési iracionální potřeby vytvořit obraz dokonalého světa. Usiluji o dokonalost pečlivým provedením detailů," citoval Reflex Crewdsonův komentář vlastní tvorby. Prostředí jeho fotografií tvoří americké předměstí či maloměsto s typickými dřevěnými domky a nákupním centrem. Tajemné fotografie profesora Yaleské univerzity, který se v mládí věnoval také hudbě, byly v Rudolfinu k vidění do 25. května.

Zeman se vrací do politiky v brněnském HaDivadle

Návrat Miloše Zemana z Vysočiny do aktivní politiky je hlavním námětem hry, jejíž premiéru 19.května uvedlo brněnské HaDivadlo. Parodie s podtitulem Groteskní bonmot z Vysočiny je druhou částí pentalogie nazvané Kluzká plocha, která si vzala na mušku české politiky. První díl pentalogie nazvaný Občejný den Václava Klause měl v HaDivadle premiéru v březnu. Byl věnován současnému prezidentovi. K vrcholným scénám patří rozmluva hlavy státu s Bohem, pojednání eurokomisaře na brusinkách a umožnění několika sekretářek při diktování zásadních politických a ekonomických myšlenek. "V druhém díle navštívíme populárního důchodce Zemana na jeho cha-

lupě na Vysočině, kde se připravuje podivuhodný tajný plán, který si snad může vymyslet pouze paranoidní novinářský pól, popřípadě hnůj," uvedla ke scénáři druhého dílu pentalogie pracovnice produkce HaDivadla Sandra Donáci. Hlavního hrdinu hraje Petr Jeništa, který již v prvním díle zdárně ztvárnil prezidenta Klause. Podle kolegů mu přeměna na Zemana nedělala žádné potíže. Další připravovaný díl bude věnován současnému předsedovi ČSSD Jiřímu Paroubkovi. HaDivadlo jej uvede patrně v září pod názvem Paroubkovo uho (univerzální hnědá omáčka). Následovat bude Sága rodu Grebeníčků o někdejším šéfovi KSČM a pentalogii uzavře kus Všechny naše milenky věnovaný politikům a jejich partnerským a sexuálním vztahům.

Světověznámý pianista Alfred Brendel se loučil s publikem i v Praze

Sedmasátekdesátiletý Alfred Brendel, který je považován za jednoho z nejvýznamnějších pianistů 20. století, letos oznámil, že po 60 letech končí se svou aktivní kariérou. V sezoně "na rozloučenou" navštívuje významná světová pódia - proto také 20.května zahrál na Pražském jaru v koncertní síni Rudolfiny. Z Prahy mimo jiné odjede do Říma, Curychu a Londýna. Poslední koncert se bude podle jeho webových stránek pořádat 17. prosince ve Vídni. Na Brendelovo přání objednal festival Pražské jaro koncertní křídlo Steinway až z Berlína. Brendel přednesl festivalovému publiku své oblíbené skladby od Josepha Haydna, Wolfganga Amadea Mozarta, Lud-

wiga van Beethovena a Franze Schuberta. Brendel se narodil v roce 1931 v Loučně nad Desnou v Jeseníkách, jejímž čestným občanem se stal před třemi roky, a prožil zde několik prvních let života. V jeho rodině se mísil rakousko-německý původ se slovanskými a italskými vlivy. Rodiče se po několika letech přestěhovali do chorvatského Záhřebu, Brendel později studoval ve Štýrském Hradci. Jeho mezinárodní kariéra začala po vítězství v soutěži v Bolzanu v roce 1949. Když byl mladý, maloval akvarely, skládal hudbu a věnoval se psaní, které ho provází celým životem a je jeho druhou velkou láskou. Později však poznal, že jeho osudem je život na pódiu. Několik let žil v Rakousku, ale nakonec přesídlil do Anglie, kde žije už 37 let. "Řekl bych, že kořeny jsem nezapustil nikde. Nepotřebuji vlastně 'domov' - je to pro mě jakékoli místo, kde mám své knihy," říká v rozhovoru aktuálního čísla časopisu Harmonie. Byl prvním klavíristou, který natočil kompletní Beethovenovo dílo, jeho sonáty dokonce třikrát. Natočil také například všech více než dvacet Mozartových klavírních koncertů.

Zemřel Václav Rakovský, šířitel dobrého jména české kultury

Bulharský básník a překladatel, významný bohemista Václav Rakovský zemřel 14. května. Rakovského dílo ocenilo v roce 2005 Ministerstvo kultury ČR medailí Artis Bohemiae Amicis za šíření dobrého jména české kultury v zahraničí. Václav Rakovský se narodil 9.listopadu 1925. Vydal na třicet básnických sbírek, překládal českou poezii i prózu - mj. díla Vítězslav

Nezvala, Jaroslava Seiferta, Konstantina Biebla, Vladimíra Holana, ale i Karla Kryla. Ministerstvo kultury České republiky Rakovskému udělilo medaili Artis Bohemiae Amicis za šíření dobrého jména české kultury v zahraničí.

Šestidenní čtení z děl bratří Čapků

Maraton několikadenního nepřetržitého čtení začal v pondělí 26.května v Praze. Po 15 minutách se střídali v sídle Jazzové sekce lidé ve čtení úryvků z děl Josefa a Karla Čapků. Jedenáctý ročník Nonstop čtení zahájil předseda Jazzové sekce Karel Srp. Srp připomněl padesátá léta, kdy byl Karel Čapek na indexu, a on sám byl kvůli jeho četbě vyhozen ze školy, aby si po deseti letech vytáhl maturitní otázku na téma Karel Čapek. "Zkoušel mě tentýž učitel, který mě tehdy vyhodil," řekl Srp. Na vlastní čtení si potom připravil úryvek z Čapkůvých Povídek z jedné i druhé kapsy. V Praze se četlo do úterního poledne, pak štafetu přebraly Košice. Ve středu ve 12.00 se maraton vrátil do Prahy, ve čtvrtek se začalo číst v Českém centru v Kyjevě a maraton skončil v sobotu v maďarském Miškolci. Bližší informace lze získat na internetové adrese www.radiohortus.cz. Literární maratony mají už desetiletou tradici; začaly u díla Lawrence Ferlinghettiho a Alexandra Solženicyna, poté se zaměřily na českou literaturu. Četlo se také z knih Arnošta Lustiga, Jaroslava Haška, Václava Havla či Josefa Škvoreckého a jeho ženy Zdeny Salivarové. Mezi čtenáři byli ministři, umělci, bohemisté, školáci, ale i bezdomovci.

Sport

Špotáková se blýskla nejlepším hodem roku

Nejlepším letošním světovým výkonem vstoupila na mítinku v Turnově do sezony oštěpařská mistryně světa Barbora Špotáková, která hodila 64,98 metru a suverénně zvítězila. Špotáková loni začínala sezonu na stejném místě a hodila 63,65 metru. V úterý 20. května předvedla nejlepší pokus tradičně v první sérii. "To mě ujistilo v tom, že jsem na tom dobře," radovala se. Obvykle bývá před prvními závody

nervózní, tentokrát ale žádný stres nepociťovala. Podle tréninkových ukazatelů počítala, že má na výkon kolem 64 metrů nakonec předvedla skoro 65 metrů.

V soutěži diskařů na týchž závodech v silné mezinárodní konkurenci předvedl český reprezentant Libor Malina výkon 63,10 metru a pojede do Pekingu na své třetí olympijské hry. Přes 63 metrů hodil čtyřiatřicetiletý diskař poprvé po třech letech a obsadil čtvrté místo.

Vodičková je mistryní Evropy v duatlonu

Radka Vodičková se stala mistryní Evropy v duatlonu.

Na šampionátu v řeckém Serresu zvítězila s náskokem 23 sekund před Francouzskou Alexandrou Louisonovou a vylepšila své loňské druhé místo. Závod mužů na tratích 10 km běhu, 40 km jízdy na kole a 5 km běhu vyhrál Belgičan Jürgen Dereere. Vodičková potvrdila výbornou formu i dva týdny po mistrovství Evropy v triatlonu, na němž vybojovala šesté místo, a týden po tom, co vyhrála závod Evropského poháru v Brně. O svém prvenství rozhodla suverénně nejrychlejším časem v závěrečném běhu. "Po dobrém výsledku na mistrovství Ev-

ropy jsem byla označována za favoritku a jsem ráda, že jsem to potvrdila," řekl Vodičková České televizi. Závod provázelo tropické vedro, teploty se pohybovaly kolem 35 stupňů Celsia. "Bylo to těžké. Rozhodoval také, jak se s tím kdo vyrovná psychicky," uvedla. Třiatřicetiletá rodačka z Jablonce nad Nisou úspěšně zastoupil domácí jedničky Vendulku Frintovou a Filipa Ospalého, kteří získali evropské tituly lety 2005 respektive 2006. Oba šampionát v Serresu vynechali a připravují se na olympijské hry.

Voice of Cleveland

WERE 1490-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Also on the Internet: www.whkwradio.com

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.

Pronajmu byt v Berwynu

1 ložnice s příslušenstvím
vhodné pro 1 – 2 osoby
reference nutné

Volejte ráno nebo večer
708 – 749 4563

ČESKÁ MISIE V CHIAGU

srdečně děkuje všem,
kdo pomohli s organizací

GARAGE SALE

Vzdáváme upřímně Pán Bůh zaplat' všem,
kdo darovali vhodné věci pro tuto akci.
Zvláště děkujeme těm, kdo vše připravili
a pomáhali s prodejem.

Za Českou Misii Fr. Dušan Hladík

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer
Chicago Representatives

Loretta Moravec
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Církev uznala zjevení Panny Marie ze 17. století

Církev oficiálně potvrdila autentičnost zjevení Panny Marie ve francouzském Laus. V neděli 4.5.2008 to při slavení Eucharistie ohlásil biskup Gap a Embrun, Jean-Michel di Falco Leandri. V alpském městečku Laus se Panna Maria zjevila roku 1664. Během 8 měsíců se ukázala 240 krát sedmnáctileté pastýřce Benoîte Rencurel. Matka Boží při nich požádala, aby byl v Laus vybudován kostel, kde poutníci skrze svátost pokání dojdou uzdravení na těle i na duchu. V Laus na jihovýchodě Francie žije téměř 300 obyvatelů. Panna Maria se tam opakovaně zjevovala až do roku 1718. Podobně jako v Lurdech se i zde dějí nevysvětlitelná uzdravení. Léčivé schopnosti má údajně olej, který hoří ve věčném světle baziliky. Zázračný charakter těchto uzdravení církev zatím neuznala. Benoîte Rencurelová získala označení ctihodná služebnice Boží; nebyla dosud vyhlášena za blahoslavenou, což je předstupeň ke svatořečení. Uznání místa zjevení Panny Marie a uznání zázraků vyléčení jsou totiž, jak tvrdí církevní historik P. ThDr. Jozef Haľko, rozdílné záležitosti. "Církev zkoumá tyto věci odděleně, jedna nezávisí na druhé," uvedl P. ThDr. Haľko. V roce 1673 se vizionářce zjevil Ježíš Kristus na kříži. Od té doby, až do smrti v roce 1718, Benoîte zakoušela na vlastním těle Kristovy pašijové bolesti. Přicházelo za ní mnoho nemocných, kteří se zázračně uzdravovali, objevila se řada nečekaných konverzí. K poslednímu potvrzení mariánského zjevení ve Francii došlo před 150 lety, v roce 1858 v Lurdech, kde se Panna Maria zjevovala svatě Bernadete Soubirousové. Letos v září plánuje do Lurd svou pastorační cestu i Svatý otec Benedikt XVI. V současnosti navštíví baziliku Notre Dame-du-Laus ročně asi 130.000 poutníků, po oficiálním uznání katolickou církví za místo zjevení Panny Marie toto číslo zřejmě výrazně stoupne. Například do Lurd zavítá ročně asi šest až sedm milionů lidí.

Místa některých zjevení Boží Matky:

- Guadalupe, Mexiko (1531)	- Laus, Francie (1664)
- La Vang, Vietnam (1789)	- Lurdy, Francie (1858)
- Knock, Irsko (1879)	- Fatima, Portugalsko (1917)

Kardinál Bertone na Ukrajině

Státní sekretář Vatikánu kardinál Tarcisio Bertone navštívil ve dnech 23.-26.5.2008 Ukrajinu. V sobotu 24.5. proběhlo ve Lvově blahorečení služebnice Boží, sestry Marty Wiecka. Slavnostnímu obřadu ve Lvovské katedrále předsedal kardinál Bertone. Během pobytu se setkal kardinál s komunitou Řeckokatolické církve a navštívil pravoslavného kyjevského metropolitu Vladimíra. V neděli dopoledne sloužil mši, po níž následovalo eucharistické procesí k slavnosti Těla a Krve Páně, odpoledne se setkal s prezidentem Viktorem Juščenkem a v pondělí pak s premiérkou Julii Tymošenkovou. Marta Marie Wiecka (1874-1904), polská řeholnice z Kongregace dcer milosrdné lásky sv. Vincence z Pauly, pracovala jako zdravotní sestra. Dobrovolně zastoupila mladého otce rodiny při desinfekci pokoje pacientky trpící tyfem. Nakazila se a po několika dnech zemřela.

Zemřel kardinál Bernardin Gantin

V úterý 13.5.2008 odpoledne v Paříži zemřel ve věku 86 let kardinál Bernardin Gantin, emeritní prefekt Kongregace pro biskupy, který též několikrát navštívil Českou republiku. Pocházel ze západoafrického Beninu. V roce 1951 byl vysvěcen na kněze. Po několika letech odešel studovat do Říma. Ve svých pětácti letech byl jmenován biskupem v Cotonou. V roce 1971 byl povolán do Říma jako sekretář Kongregace pro evangelizaci národů. V roce 1977 byl jmenován kardinálem, spolu s Josephem Ratzingerem. Bernardin Gantin byl prvním černošským kardinálem, který ve Vatikánu zastával vysokou funkci. V roce 1984 ho Svatý otec Jan Pavel II. jmenoval prefektem Kongregace pro biskupy, kde pracoval dalších 14 let. Kardinál byl také přítelem českého kardinála Františka Tomáška, kterého několikrát navštívil. Zavítal například na Velehrad, Svatou Horu i do Uherského Brodu. Tehdejší prezident ČR Václav Havel jej vyznamenal Řádem Bílého lva. Kardinálské kolegium má nyní 194 členů, z toho 118 voličů.

Jezuitské slavnosti svatého Jana Nepomuckého

V sobotu 17.května se na Karlově náměstí v Praze uskutečnily Slavnosti sv. Jana Nepomuckého. Cílem bylo oživit tradici každoročních svatojánských poutí pro širokou veřejnost. Z pestrého programu si každý mohl vybrat něco pro sebe, nechyběla hudba různých žánrů, divadelní představení, autorské čtení, různé pouťové atrakce, kejklíři, stánky s občerstvením, kreativní workshopy pro děti a ohňostroj. Sv. Jan Nepomucký je znám po celém světě, o čemž svědčí množství vyobrazení tohoto světce nejen v Evropě. Program zahájil v 10.00 hodin průvod z kostela sv. Ignáce na hlavní podium na Karlově náměstí. Účastníky slavnosti přivítala starostka Prahy 2 Jana Černochová a rektor kostela sv. Ignáce P. Josef Čunek SJ. Dále vystoupily hudební skupiny Bridge Band J.K.Nováka a jazzové kvarteto Františka Kopa s Martou Kubišovou. V kostele sv. Jana Nepomuckého na Skalce kromě vážné hudby zaznělo autorské čtení básní Ivana Martina Jirouse. V chrámu sv. Ignáce z Loyoly se večer konala bohoslužba ke cti sv. Jana Nepomuckého. Po celý den byla v tomto kostele výstava vyobrazení sv. Jana Nepomuckého a projekce dokumentárního filmu „Nejznámější Čech“, kterou nedávno natočil režisér Otakáro M. Schmidt ve spolupráci s jezuitou P. Miroslavem Heroldem. Průvodcem pouti byl Jakub Folvarečný, student DAMU, který se profiluje jako velmi slibná herecká osobnost. Divákům mimo jiné nabídl své dramatické zpracování historie Jana z Jenštejna. Jeho postava se v monodramatu ospravedlňuje za svůj útek a za to, že zanechala Jana osudu. Vysvětluje divákům, že každý nemůže být hrdinou, že by pak nebyl, kdo by o něm svědčil. Monodrama bylo možné shlédnout po setmění, za svitu pochodní v kostele sv. Jana na Skalce. Začínající režisérka Veronika Musilová-Kyrianová pozoruhodně zpracovala téma královny Žofie a po slavné Mozartově mši, která zazněla v kostele sv. Ignáce, své představení prezentovala v uzavřené jezuitské zahradě.

Podle zpráv České biskupské konference

Zázrak neporušenosti

V letošním roce si připomínáme 150. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech Bernadettě Soubirousové. 22. září 1909 byl otevřen hrob Bernadetty - 30 let po její smrti. Na jejím těle nebylo nejmenší stopy rozkladu. Tak, jak byla tehdy nalezena, odpočívá nyní ve skleněné rakvi v klášterním kostele v Nevers, oblečena do černého hábitu, hlavu mírně nakloněnou, ruce sepjaté.

Pohled na svatou Bernadettu, odpočívající ve skleněné rakvi, vyvolává u poutníků veliký úžas a překvapení. Často se ptají: „Je to opravdu ona? Její tělo opravdu nepodlehlo rozkladu? A snad je nabalzámovaná?“ „Je to opravdu její tvář, nebo umělá maska?“ Jsou to otázky, na které se pokusíme odpovědět, a budeme se přitom opírat o vědecké pojednání Andre Raviera, který na toto téma napsal knihu.

Informační diecézní proces blahořečení skončil teprve na podzim v roce 1909. Podle závazných předpisů bylo třeba provést ohledání těla zesnulé, ke kterému došlo 22. září 1909. Oficiální zpráva se nachází v archivu kláštera sv. Gildarda. Čteme v ní, že v 8.30 hod. vstoupil biskup spolu se členy diecézního soudu do klášterní kaple. U vchodu stál stůl s otevřeným evangeliem. Komise složila postupně přísahu: dva lékaři, zedníci, truhláři. Pak se všichni odebrali k hrobu Bernadetty. Po jeho otevření vyzvedli rakev. Za velkého napětí pozorovali truhláře, jak ji otevírají. Po sejmutí víka se přítomným ukázal udivující pohled na ideálně zachovalé tělo Bernadetty. Z její tváře vyzařovala dívčí krása, oči měla zavřené, jako by byla pohroužena do pokojného spánku. Hlava byla lehce otočena doleva. Kůže ideálně přiléhala k masu, ruce složené na prsou a ovinuté růžencem, který už rezivěl, pod kůží bylo vidět žíly a nehty na rukou i nohou byly v dokonalém stavu. Dodejme, že tento stav těla se zachoval dodnes. Pak provedli lékaři své šetření. Po dle jejich písemné zprávy po sejmutí hábitu a odkrytí hlavy se celé tělo jevílo v dokonalém stavu, bylo elastické a celistvé v každé své části. Na konci zprávy lékaři potvrdili: „Zredigovali jsme toto svědectví ve shodě s pravdou. Podepsaní: Doktor Ch. David, chirurg, doktor A. Jordan, lékař.“ Po zakončení kanonického zkoumání umyly sestry Bernadettino tělo a vložily je do nové dvojité rakve, která byla uzavřena, zapečetěna a uložena opět do stejného hrobu.

Andre Ravier potvrdil, že fakt dokonalého zachování těla po třiceti letech pobytu v hrobě je jev, který není možné nijak přirozeně vysvětlit. Tím spíše, že Bernadetta trpěla mnoha chorobami a její tělo se nacházelo v místě s vysokou vlhkostí, která podporuje rozkladný proces. Její růženec i kříž byly silně zkorodované.

Druhé ohledání se konalo v průběhu procesu blahořečení 3. dubna 1919 za přítomnosti biskupa z Nevers, policejního komisaře, představitelů městské rady a členů diecézního soudu. Ohledání probíhalo podobně jako před deseti lety s tím rozdílem, že lékaři Talon a Comte napsali své zprávy odděleně bez vzájemné konzultace.

Jak vyplývá ze zachovaných dokladů, obě zprávy se zcela shodují jak mezi sebou, tak se zprávou napsanou před deseti lety. Objevila se jen malá změna: na některých částech těla se objevila plíseň, kterou lékaři přisoudili omývání těla při první exhumaci v roce 1909.

Předseda lékařské komise dr. Comte ve své zprávě napsal: „...Tělo ctihodné bylo neporušené, (...) vůbec nepodlehlo procesům hnití a rozkladu, které jsou normální po tak dlouhém pobytu v hrobě vykopaném v zemi...“ Později publikoval Comte ve vědeckém časopisu článek, ve kterém uvádí: „Co mě udivilo, byl dokonale zachovaný skelet, všechno vazivo, kůže i jádro svalů. Nejvíce mě udivil stav jater 46 let po smrti. Ten orgán je křehký a

delikátní a musí rychle podlehnout rozkladu, anebo zvápenatí ztvrdne. Ale když jsem ho rozřezal, abych vyňal relikvie, zjistil jsem, že má normální elastickou konzistenci. Ihned jsem to ukázal asistentům a řekl, že tento fakt se vymyká z přirozeného řádu.“

Na relikvie byly použity části jater, svalů a dvě žebra. Jinak zůstalo tělo nedotčeno. Zůstalo v kapli sv. Heleny, kde bylo zapečetěno až do blahořečení Piem XI. 14. června 1925. 18. července bylo tělo umístěno do skleněné rakve v sále novic, kde byla přijata do kláštera a poprvé podrobně vyprávěla 300 sestrám o zjevení Matky Boží. Sarkofág byl pak přenesen 3. srpna 1925 do kaple na pravou stranu oltáře, kde se nachází dodnes.

Jestliže někdy přijdeš jako lurdský poutník do Nevers, pamatuj, že ve skleněném sarkofágu se nachází zázračně zachovalé, rozkladem netknuté tělo svaté Bernadetty Soubirous. Je to tatáž tvář i oči, které se dívaly na svatou Pannu v Lurdech. Jsou to tytéž ruce, které v čase zjevení posouvaly růžencová zrna a vyhrabaly důlek pro zázračnou vodu. Jsou to tytéž rty, které opakovaly nevěřícímu farářovi jméno Neposkvrněného Početí. Je to totéž srdce, které bylo tak zamilované do své Lásky: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“ (Mt 5,8).

Ve znamení svého neporušeného těla je svatá Bernadetta jistě duchovně přítomná, modlí se a vydává svědectví, že každému z nás je k štěstí potřebný jedině Bůh. Je znamením vyzývajícím k obrácení a přijetí radostné pravdy, že Bůh je Láska, že jen jeho láska nás může vyvést z otroctví hříchu a smrti do radosti věčného života.

Její zázračně zachované tělo je znamením, že lidská smrt je začátkem pravého života ve věčnosti, který již nyní nabízí Ježíš Kristus každému v Eucharistii. Kéž bychom se nikdy neuzavírali daru věčného života nevěrou, nemravností a setrváním ve hříchu. „Nemylte se, Bůh se nenechá posmívat. Co kdo zasel, to také sklídí. Kdo seje do svého těla, z těla sklídí záhubu. Kdo však seje do ducha, z ducha sklídí věčný život.“ (Gal 6,7-8)

Žije-li v temnotě nevěry a hříchu, pamatuj, že máš stále možnost vrátit se a stát se svatým. Stačí, když se odevzdáš Božímu milosrdenství, které v tvém životě vykoná zázrak.

„I kdyby tvoje duše byla jako rozkládající se mrtvola, kdyby lidsky řečeno bylo všechno ztraceno, u Boha tomu tak není: zázrak Božího milosrdenství vzkřísí tuto duši v její plnosti. Ubozí jste, kdo nevyužíváte zázrak Božího milosrdenství, marně pak budete volat, ale bude již pozdě.“ (Deníček sv. Faustyny 710).

Milujcie się 1-2/2001, Překlad podle Světa 6/2000.

Dvě vzácná kněžská jubilea

Otec Dušan Hladík

26.června 2008 oslaví

Stříbrné kněžské jubileum

Rev. ThDr. Dušan Hladík – se narodil 9.dubna 1959 v Brně. Po absolvování základní školy vystudoval Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Brně, kde maturoval v roce 1978. Teologii vystudoval na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích a 26.června 1983 byl v Brně vysvěcen na kněze. Působil jako kaplan na jižní Moravě v Židlochovicích, v Brně - Zábrdovicích a ve Znojmě u sv. Kříže. V letech 1986 - 1990 byl prefektem a spirituálem kněžského semináře v Litoměřicích v Čechách a na místní Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě učil jako lektor liturgický zpěv a liturgické vystupování. Od roku 1990 působil jako farář opět na Moravě ve Velkých Němčicích a Starovicích. V roce 1990 dokončil postgraduální studia a dosáhl licenciátu teologie (ThLic.) na Karlově Universitě v Praze. Tam také získal v roce 1994 doktorát teologie (ThDr.) v oboru církevních dějin. V letech 1994 – 1999 byl členem konventu řádu cisterciáků ve Vyšším Brodě v jižních Čechách. Noviciát konal v roce 1994-95 v klášteře Heligenkreuz u Vídně v Rakousku. Ve Vyšším Brodě působil potom dva roky jako správce kláštera a posléze jako farář ve Vyšším Brodě. Po uplynutí časných řeholních slibů se opět vrátil do brněnské diecéze, odkud byl vyslán jako misionář do Chicaga, kde v roce 1999 převzal duchovní péči o české krajany po Fr.Vojtěchu Vítovi, OSB, který zde tuto službu konal bezmála 40 let. Dnes se Fr. Hladík kromě služby Čechům, která je soustředěna v Misijním domě v Ciceru, věnuje také službě Slovákům, pro které koná mše svaté v klášteře Sedmibolestné Panny Marie v Oak Forest.

Milý Otče Dušane, kéž Vás dobrotivý Pán provází svou pomocí a dá Vám dostatek sil pro další práci a štědré

Vás odmění za Vaši lásku a obětavou službu.

Misijní rada a Češi a Slováci z oblasti Chicagu

Otec Odilo Crkva, OSB

26.července 2008 oslaví

55 let kněžství

Rev. Odilo Crkva, OSB - vlastním jménem František Crkva se narodil 23.února 1926 v Brtnici u Jihlavy v České republice. Vystudoval gymnázium v Praze, kde v roce 1946 maturoval. 11.července 1946 vstoupil do řádu sv. Benedikta v klášteře Emauzy v Praze a dostal řeholní jméno Odilo (podle opata kláštera Cluny ve Francii, který žil v letech 962 - 1049 a v církvi zasloužil o zavedení svátku Dušiček - 2.listopadu). Na podzim 1947 odešel do Říma, aby zde studoval filosofii a teologii. Kvůli komunistickému převratu v Československu v roce 1948 se nemohl vrátit do vlasti. Na kněze byl vysvěcen 26.července 1953 v Foligno v Itálii. Dále studoval v Římě na Musica Sacra Gregoriánský zpěv, varhany a kompozici. V roce 1959 odešel do USA do kláštera sv. Prokopa v Lisle. Zde zastával dlouhá léta funkci varhaníka a na místní Benediktinské universitě vyučoval Gregoriánský zpěv. Dodnes každou první neděli v měsíci slouží ve hodiny odpoledne pro naše krajany českou mši svatou v mariánské kapli kláštera v Lisle. Pravidelně také navštěvuje český domov důchodců Tabor Hill v Naperville, kde slouží starým a nemocným lidem. Často také vypomáhá v České misii u Panny Marie Svatothorské v Ciceru.

Milému jubilantovi ze srdce přejeme a v modlitbách vyprošujeme hojnost Božího požehnání, dary Ducha svatého a dobré zdraví do dalších let kněžské služby.

Fr. Hladík a krajane z České misie v Chicagu

Česká misie v Chicagu Vás srdečně zve na

OSLAVU JUBILEÍ

Otce Dušana Hladíka a Otce Odila Crkvy, OSB

při slavné mši svaté v sobotu 28.června 2008 v 6.30 večer

v kostele Panny Marie Svatohorské 2414 S. 61st Avenue, Cicero, IL 6080

K této příležitosti připravil
známý brněnský herec a
člen třetího řádu sv. Dominika

Miroslav Gabriel Částek

pořad vypsáný z úspěšné knihy
Bruce Marshalla

Plná slávy:

BOŽÍ DOMÁCNOST SE MUSÍ UKLÍZET

Hudbu vybral:
Martin Dohnal

Mediální spolupráce

české katolické rádio

Po mši svaté bude přátelské posezení v Klubu Misijního domu.

Pout' do Svaté země (18)

Pokračování ze str. 2

Roku 73 přitáhl římský velitel Lucius Flavius Silva k Masádě s 10. legií, která čítala 8000 mužů včetně pomocných oddílů tvořených jízdou a odborníky na obléhací zařízení. K vojsku byly přiřčeny tisíce židovských válečných zajatců. Římané se připravili na dlouhé obléhání a rozložili kolem Masády deset táborů. Bylo nemožné, aby vojsko k pevnosti vystupovalo po strmém úzkém chodníčku, a tak vojsko navršilo na západní straně vyvýšeniny rampu, po které by se vojáci k pevnosti dostali. Josephus Flavius neuvádí nějaké významné pokusy zelótů Římany napadnout v průběhu této činnosti, což poukazuje na vyčerpání zelótů a podlomení jejich nadějí. Rampa byla dokončena na jaře roku 74 a nakonec se Římanům podařilo prolomit hradbu Masády za pomoci beranidla. Když vtrhli na nádvoří, zjistili, že asi tisíc obránců vypálilo všechny stavby a upřednostnili masovou sebevraždu, než aby padli do zajetí nebo aby byli poraženi. Příběh o sebevraždě se Římané dozvěděli díky dvěma ženám, které se před hromadnou sebevraždou spolu s pěti dětmi ukryly v nádrži na vodu.

Podrobně popisuje dobývání Masády ve svém díle Válka židovská Josef Flavius. Římané obehnali skalní plošinu náspem. Na západním úbočí navršili rampu. Kamení a zeminu museli tahat židovští zajatci. Na rampě potom postavili obléhací věž s beranidlem. Brzy byl v kasematové hradbě udělán první průlom. Obránci zde

narychlo postavili ze dřeva a hlíny zeď, kterou však Římané zapálili. Když obležení neměli naději ani na vysvobození ani na únik, zbývala pouze tato alternativa: buď se dobrovolně vzdát nebo zemřít. Eleazar Ben - Yair, který byl hlavním velitelem Masády promluvil v těchto kritických okamžicích k lidu: „Moji drazí přátelé, uvědomte si, že jsme

se od začátku rozhodli, že se nikdy nestaneme otroky Římanů, ani nikoho jiného nežli samého Boha, který je jediný opravdový a spravedlivý Pán lidského pokolení. Nyní nadešel čas, který nás zavazuje, abychom toto svoje přesvědčení opravdu uskutečnili. Nedopustíme, abychom na sebe uvalili obvinění, že jednáme proti svému přesvědčení, že nyní spolu s otroctvím zvolíme takový trest, že Římané si nás podrobí pod svoji moc živé. My jsme byli první, kteří jsme se proti nim vzbouřili a jsme nyní poslední, kdo proti nim bojujeme a já to považuji za Boží přízeň, kterou nám Hospodin udělil, že je v naší moci, abychom chrabře zemřeli jako svobodní, což neměli možnost ostatní, kteří byli podrobena neočekávaně. Je úplně jasné, že naše pevnost bude dobyta zítřejšího dne, ale je dosud v naší moci, že zemřeme slavně společně se svými drahými. Necht' zemřou ženy bez zneuctění a děti aniž poznají otroctví. Po nich pak my si navzájem prokážme vznešenou službu, neboť jsme svobodu zachovali jako svůj krásný pohřební rubáš.“ Na to losem ze sebe vybrali deset

Synagoga zřízená na Masádě zelóty

mužů, aby je všechny pobili. Muži se loučili s manželkami a objímali je a děti brali do náručí, posledními polibky je líbali a plakali. Každý se položil vedle své manželky a dětí a ochotně nastavoval hrdla. Těm, kdo tu hrozou službu vykonávali. Když těch deset mužů všechny bez zadržování povraždili, stejným zákonem ustanovili sobě navzájem, aby vylosovali po zabití ostatních devíti zabil sebe. Josef Flavius uzavírá svou zprávu takto: „A tak nakonec oni hrdla nastavili a jediný a poslední se rozhlédl po množstvích ležících, zda ještě někdo nezbývá v tom velkém krveprolití, někdo, kdo potřebuje jeho ruky, a když poznal, že jsou všichni mrtví, vhodil mnoho ohně do královské paláce, pevnou rukou se proklál mečem skrz naskrz a padl blízko členů své rodiny. Na počet jich bylo devět set šedesát včetně žen a dětí. Toto neštěstí se událo patnáctého dne měsíce Nissanu (březen-duben) byl to první den židovské Paschy – Velikonoc (roku 74 po Kr.).“ (Válka židovská VII, 395-406)

Když Římané chtěli zahájit následující rána poslední úder, panovalo hrobové ticho. Dobyvatelé našli už jen mrtvé ženy a dvě děti, které se skryly v podzemní cisterně. Jejich zprávě věřím dějiny za to, že se o posledním boji zelótů a jejich hrdinném konci vůbec ví.

Masáda je známa jen ze spisů Josefa Flavia, žádný jiný židovský pramen neex-

Zbytky římského tábora a rampy

stuje. O pevnosti se nezmiňuje ani mišna ani talmud. Verze příběhu se objevuje až v knize Josippon (židovská kronika asi z 10. století) s několika vylepšeními. Důvodem mlčení byla mimo jiné kontroverznost příběhu, neboť obsahoval upřednostnění sebevraždy před zajetím. Velmi podobný příběh se nachází i v 1. knize Samuelově (31,1-13), kde spáchal sebevraždu z podobného důvodu jako sikarioni král Saul. Dalším důvodem mohlo být, že sikarioni nepatřili k farizejskému proudu judaismu, který se po zničení Druhého chrámu prosadil. V literatuře se Masáda začala objevovat až se vznikem sionistického hnutí. Funkce příběhu však nebyla ani tak vědecká, jako spíše mytická a obrodná.

Doba, po kterou zelóti Masádu obývali, byla sice poměrně krátká, přesto za sebou tato radikální náboženská skupina zanechala významné stopy – zřídili v pevnosti synagogu, která je dnes nejstarší dochovanou synagogou v Izraeli. Když začínalo být jasné, že se blíží den, kdy Římané pevnost dobudou, ukryli Židé pod podlahu synagogy svitky (hebrejské, aramejské a řecké), které patří do souboru svitků od Mrtvého moře. Byly zde nalezeny velmi cenné biblické texty jako jsou části ztracené, původně hebrejsky psané, knihy Širachovcovy nebo závěrečné části Ezechiela prorokův o údolí se suchými kostmi a mnohé další texty.

Po zelótech následujících 40 let sídlila na Masádě římská posádka, poté byla pevnost opuštěna. V byzantském období byl v 5. století na vrcholku Masády postaven křesťanský klášter. Ve spisech církevních otců je místo známé pod jménem „Marda“. V 7. století, kdy pronikl do krajiny islám přestal klášter existovat a Masáda upadla do zapomnění. Teprve v 19. století židovští vědci Smith a Robinson začali jevit zájem o Masádu. V roce 1838 a 1842 Wolcott a Tipping byli prvními, kdo na Masádu vystoupili. V roce 1923 byla přeložena do hebrejštiny Flaviova válka židovská a v roce 1927 byla publikována hluboce emotivní báseň Masáda, kterou složil přední vlastenecký básník Amichai HaNavi. Osud hrdinných obránců Masády dovedl inspirovat sionistickou mládež natolik, že v Masádě spatřovala ideální symbol sionistické statečnosti. Rozsáhlé vykopávky byly prováděny až v letech 1963-1965 – vedl je přední izraelský ar-

cheolog Jigael Jadin s pomocí mnoha dobrovolníků z celého světa. Vykopávky potvrdily líčení Josefa Flavie do všech podrobností. Nález, který vzbudil největší pozornost, představovalo jedenáct ostrak (střepů hliněných nádob), kde na každém úlomku bylo napsáno jedno jméno. Všechny jména jsou psána jednou rukou. Jsou to pravděpodobně jména posledních obránců. Zdá se, že ostraka sloužila jako losy při rozhodování, kdo bude muset zabít ostatní a nakonec i sám sebe.

Při naší zastávce na Masádě během naší poutě do Svaté země jsme mohli obdivovat pozůstatky všech staveb této starověké pevnosti. Nejkrásnější z nich byl Severní královský palác. Tento architektonický skvost vysoký třicet metrů byl vybudován na třech skalních terasách nad sebou v duchu řecké a římské architektury. Horní terasa byla vyhrazena královské rodině a v paláci byly mnohé prostorné pokoje zkrášleny nástěnnými malbami a mozaikami. Na střední a spodní terase byly haly pro bankety a recepcce. V sousedství paláce byly rozlehlé lázně, které tehdy neoddělitelně patřily k římskému životnímu stylu. Zachovaly se zde místnosti pro převlékání i relaxaci, bazény pro studenou, vlažnou a horkou vodu. Vše je opět vyzdobeno krásnými freskami a mozaikovými podlahami. Místnost s horkou vodou měla dvě podlahy. Horní podlaha byla položena na cihlových pilířích. Pod podlahou proudil horký vzduch a ten také stoupal vzhůru trubkami ve stěnách.

Znovu nás udivoval tento přepych a doslova hýření vodou v pevnosti vysoko na skále na okraji pouště. Aby to bylo možné, nechal zde Herodes vybudovat důmyslný vodní systém, kde síť hrází zachycovala veškerou dešťovou vodu, která byla koryty odváděna do 12 cisteren vytesaných do skalního masivu. Aby se zde voda udržela po celý rok, byly stěny cisteren vymazány zvláštní nepropustnou sádrovou maltou. Tato voda stačila zásobit posádku i zvířata a sloužila pro královské lázně i pro další lázně veřejné. Díky zásobě vody a obrovským zásobám potravin a výzbroje mohla tato pevnost ve své době odolávat nepříteli velmi dlouhou dobu a pro běžná vojska byla prakticky nedobytná.

V současné době skládají odvedenci izraelské armády na Masádě slib: „Masáda již nikdy nepadne!“

Zbytky královských lázní na Masádě

Izraelský národ je národem Bohem vyvoleným. V 1. knize Mojžíšově o tom čteme: Hospodin se ukázal Abramovi a řekl: „Já jsem Bůh všemohoucí, choď stále přede mnou, buď bezúhonný! Mezi sebe a tebe kladu svou smlouvu; převelice tě rozmnožím.“ Tu padl Abram na tvář a Bůh k němu mluvil: „Já jsem! A toto je má smlouva s tebou: Staneš se praotcem davu pronárodů. Nebudeš se už nazývat Abram; tvé jméno bude Abraham. Určil jsem tě za otce hlučícího davu pronárodů. Převelice tě rozplodím a učiním z tebe pronárody i králové z tebe vzejdou. Smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem ve všech pokoleních činím totiž smlouvou věčnou, že budu Bohem tobě i tvému potomstvu. A tobě i tvému potomstvu dávám do věčného vlastnictví zemi, v níž jsi hostem, tu celou zemi kenaanskou. A budu jim Bohem.“ (Gen 17,1-8)

Tento příslib byl dán Abrahamovi před čtyři tisíce léty a současná historie nám ukazuje, že platí stále. Dokladem toho je odkaz Masády. Dva tisíce roků uplynulo od doby, kdy Masáda byla dobyta Římany. O Římském impériu dnes čteme jen v učebnicích dějepisu. Pro Izraelity je Masáda oživující mizou, která neustále staví vyvolený národ do středu dějin lidstva. I když byli Izraelité rozptýleni mezi všechny národy světa a postiženi četnými pogromy, nikdy se neasimilovali, ale zůstali věrni svému národnímu dědictví. Zdá se, že dnes přichází doba, kdy potomci praotce Abrahama a krále Davida na přímluvu své vyvolené dcery a Matky Boží Panny Marie a svých rodných bratrů svatých apoštolů, tak jako ten můj židovský přítel u Mrtvého moře, o němž jsem psal posledně, zvolají: „Ježíš nás miluje!“

Připravil Karel J. Chrobák

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

Wednesday dances 2006

Dancing from 7:30 PM - 10:30 PM

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave

Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760

Czech Kitchen call:

216 - 581 - 4362

MUSIC EVERY WEDNESDAY

JUNE 4, 11, 18 & 25

JULY 2, 9, 16, 23 & 30

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

Úmrtní oznámení

*Oznumujeme všem přátelům a známým, že
20.května 2008 byl povolán na věčnost náš milovaný
manžel, tatínek, dědeček a pradědeček, pan*

John Budil

Narodil se 27.února 1922 v Chicagu v české rodině.

Za 2.světové války bojoval na evropské frontě.

Jako zámečník 43 roků pracoval u firmy Western electric.

Byl členem Ústředny moravských spolků, ČSA a mnoha dalších krajanských a amerických organizací. Rozloučili jsme se s ním 22.května v pohřebním ústavu Adolf v Berwynu.

Zádušní mše svatá se konala 23.května v kostele sv. Pia X. ve Stickney. Jeho tělesné pozůstatky pak byly uloženy v mauzoleu hřbitova Mount Auburn ve Stickney.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru 5.července 2008 v 6.30 hod. večer.

*Děkujeme všem, kdo se s ním přišli rozloučit
a vzpomenu si na něho v modlitbě.*

Anne Bilek – Budil, manželka

Donna Budil, dcera

Edward Bilek, nevl. syn s manželkou Darlene

Laura Komperda a Paul Bilek, vnoučata

Vroucí vzpomínka

*5.května 2008 s bolestí v srdci a nesmírným steskem,
který čas nikdy nezahojí, vzpomínáme osmého
výročí odchodu na věčnost našeho milovaného
manžela, otce a dědečka, pana*

Emila Hrácha

Vzpomínková mše svatá za něho bude obětována v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru 7.června 2008 v 6.30 hod. večer.

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu
s námi s vřelou modlitbou.*

Marie Hráchová, manželka
Joseph, Jim a Emil Jr., synové
a 6 vnoučat

Úmrtní oznámení

V neděli 11.května 2008 zemřel v nemocnici v Šumperku

Rev. doc. ThDr. František Janhuba

farář ve farnosti Zvole a bývalý děkan Řeckokatolické teologické fakulty Prešovské univerzity na Slovensku.

Narodil se 10.12.1939 v Zábřehu na Šumpersku. Studium Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty v Litoměřicích ukončil r. 1962 a byl vysvěcen na kněze. Následujících 7 let působil jako kaplan v Přerově, poté spravoval farnosti Postřelmov a Klášterec nedaleko svého rodiště. V letech 1977-1990 sloužil jako děkan v Zábřehu. V letech 1982-1989 přednášel církevní dějiny a patrologii na Řeckokatolické Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Od r. 1990 byl farářem ve Zdounkách na Kroměřížsku a začal též přednášet církevní dějiny, patrologii a studia křesťanského východu na Řeckokatolické teologické fakultě Prešovské univerzity na Slovensku, v letech 1995-2003 byl děkanem této fakulty. Roku 2006 byl přeložen zpět do svého rodného kraje a jmenován farářem farnosti Zvole. Rozloučení se zesnulým se konalo v sobotu 17.5. v kostele sv. Bartoloměje v Zábřehu a vedl je olomoucký světící biskup Josef Hrdlička, po obřadech byly jeho ostatky uloženy na místním hřbitově.

ThDr. Janhuba byl také dlouholetý dopisovatelem Hlasů národa, kam zasilal především články o církevní historii. Vzpomínáme na něho také jako na faráře ve Zdounkách, kde slavnostním způsobem s družičkami a ministranty přivítal v roce 2003 zájezd našich krajanů z Chicaga. Kéž mu dá Pán věčné odpočínutí a světlo věčné at' mu svítí.

ThDr. Janhuba byl také dlouholetý dopisovatelem Hlasů národa, kam zasilal především články o církevní historii. Vzpomínáme na něho také jako na faráře ve Zdounkách, kde slavnostním způsobem s družičkami a ministranty přivítal v roce 2003 zájezd našich krajanů z Chicaga. Kéž mu dá Pán věčné odpočínutí a světlo věčné at' mu svítí.

Upřímná vzpomínka

*Před jedenácti roky 8.června 1997 na Boží zavolání odešel
náhle z našeho středu můj milovaný manžel, starostlivý
a dobrácký otec, dědeček, bratr, strýc a švagr, pan*

Henry Vicenik

rodák ze Zahorovic na Moravě

Všem přátelům v rodné vlasti i jeho osobním a spolkovým přátelům v USA, kteří si na něj dosud pamatují, děkujeme za vřelou modlitbu a upřímnou vzpomínku u příležitosti 11. výročí jeho odchodu na věčnost.

Vlasta Viceniková, manželka
Henry a Barbara Vicenik, syn a snacha
Henry a Jenefer, vnuk s manželkou
Rachel a Jonathan, vnoučata
Thomas a Mary Vicenik, syn a snacha
Deborah a James Hojnicky, dcera a zeť
Danielle a Thomas, vnoučata
a ostatní příbuzní v USA a v České republice

Srdečné blahopřání **Marii Murárikové**

*Za tolik práce,
jež nezná únavy –
za tolik péče
a úsměv vnímavý –
za plnost obětí,
v nichž dáváš sama sebe,
necht' anděl Boží
sestoupí z nebe:
a zachytí svit hvězdiček,
lahodnou vůni kyticíček,
třpyt ranní rosy kapiček
a usměje se na Tebe,
Mařenko, sladce jako med
a podá Ti věnec naší lásky
do dalších šťastných let.*

K významnému životnímu jubileu naší dlouholeté členky Misijní rady a obětavé spolupracovnice přinášíme kyticíčku poděkování za neúnavnou práci pro Českou misii, kde je hlavní organizátorkou všech akcí, jako jsou zábavy, pikniky, oslavy všeho druhu, besídky, občerstvení při divadelních představeních, organizace garage sale, příprava cen do tomboly a mnoho a mnoho dalšího. Taktéž chceme poděkovat za nezištnou pomoc při opravách a údržbě misijního domu, kde odpracovala stovky brigádnických hodin, a za pomoc při propagaci všech akcí a další obětavou pomoc mnoha jiným krajským organizacím.

Kéž je Vám za to všechno sám Pán Bůh
hojným odplatitelem.

**Do dalších mnohých let Vám přejeme a v modlitbách
vyprošujeme hojnost Božích milostí, stálou radost
a pokoj v srdci, pěknou rodinnou pohodu,
dobré zdraví a neutuchající pracovní elán
a splnění všeho, co si sama přejete.**

*Fr. Dušan Hladík,
Misijní rada a
přátelé z České misie v Chicagu*

Modlitba

k Panně Marii

v Še-Šan

Ó nejsvětější Panno, Matko vtěleného Slova i Matko naše,
v Še-Šan tě uctívají jako Pomocnici křesťanů
a celá čínská církev k tobě hledí s oddanou zbožností.
Přicházíme tě dnes prosit za ochranu.
Shlédni na Boží lid a s mateřskou péčí jej ved'
po cestách pravdy a lásky, aby byl vždy
kvasem harmonického soužití mezi všemi občany.
Když jsi v nazaretském domku poslušně řekla své "ano",
svolila jsi, aby věčný Boží Syn přijal tělo v tvém panenském lůně,
a započal tak v dějinách své dílo vykoupení.

Ochotně ses na něm podílela
a připustila jsi, aby meč bolesti pronikl tvou duší
až do vrcholné hodiny kříže,
kdy jsi na Kalvárii zůstala stát po boku svého Syna,
který umíral, aby člověk mohl žít.

Od tohoto okamžiku ses novým způsobem stala
Matkou všech, kteří tvého Syna Ježíše ve víře přijímají
a rozhodují se jej následovat tím, že na sebe berou jeho kříž.
Matko naděje, v temnotě Bílé soboty

jsi s neochvějnou důvěrou putovala k velikonočnímu úsvitu.
Dej svým dětem schopnost, aby i v nejtemnějších momentech
dokázali rozpoznávat znamení Boží láskyplné přítomnosti.
Naše Paní ze Še-Šan, pomáhej všem lidem v Číně,
kteří navzdory každodenním obtížím nepřestávají věřit,
doufat a milovat.

Kéž se nikdy nebojí mluvit o Ježíši před světem
a o světě před Ježíšem.

V sousoší nad oltářem v Še-Šan zvedáš svého Syna do výše
a nabízíš jej světu s náručí otevřenou v gestu lásky.

Pomáhej čínským katolíkům,
aby byli věrohodnými svědky této lásky,
spojení s Petrovou skálou, na které je církev zbudována.
Matko Číny i celé Asie, oroduj za nás nyní i na věky. Amen.

*Modlitba papeže Benedikta XVI. ke dni modliteb za církev
v Číně, který se slaví 24.května v den památky Panny Marie,
Pomocnice křesťanů, která je zbožně uctívána v mariánské
svatyni Še-Šan v Šanghaji. – Čína je jednou z posledních zemí,
kde dosud vládne komunistický režim a jsou zde potlačována
demokratická práva občanů, mezi nimi též náboženská svoboda.*

O knížeti Oldřichovi a pradelně Boženě

Fr. Ervín Tuháček

Dopis od mého spolužáka Ervina Tuháčka, fořta z Boleboře v Krušných horách mi přinesl hodně vzpomínek na naše společná školní léta na jičínské reálce. Můj kamarád mi také připomněl příběh ze starých časů, který se

odehrál v jejich kraji, kde si kníže Oldřich vzal za ženu Boženu, když u potoka prádlo prala.

Kdysi kolem roku 1004 si vyrazil kníže Oldřich na lov z Prahy, zůstaviv svoji ženu do rukou „fraucimoru“. Počasí bylo dobré a tak smečka psů štvála zvěř až do okolí osady Opučno, kde u bystrého potoka ve stínu mladého dubku, skloněna nad hladinou prala prádlo spanilá paní Božena, rozená Křesinová. Pohled její se setkal s ohnivým pohledem pana Oldřicha, a tak kníže, muž činu, vida vstřícnost kypré ženy, vsadil ji před sebe na bujného oře a lov nelov, odvezl si paní Boženu na svůj hrádek a později ji přijal za ženu. Od toho času se osada Opučno zvala Perucí, patrně od slova „peroucí“, kde kníže Oldřich spatřil paní Boženu u potoka prát prádlo.

Později se stala osada městem a dnes je zde zámek po hraběti Thun V. Hohensteinovi, který vlastnil i mnohá jiná panství, jako například v Děčíně.

Fořt Tuháček se dále v dopise přenášá do současnosti a píše: „I přesto, že jsem uprostřed lesů, nemohu se dočkat až se jaro konečně přihlásí. Až rozhodí květinové síť, až včelíčky budou létat kolem a celá zem bude vonět medem, až minerální prameny z našich studánek ožíví naše těla a zbystří našeho ducha a radost zalije naše srdce. Těšíme se z každého pěkného dne a radujeme se z dobré pohody mezi přáteli. Škoda, že jsi tak daleko, neboť jsme bývali nerozluční kamarádi. Spolu jsme chytali ryby, spolu jsme hráli na nějakém bále až někde u České Lípy, ale to je již hodně dávno.

Ty ryby mám pořád rád. Nejsem již požitkářem. Mně stačí skromné české jídlo, tak jak varily naše maminky. Dnes se zde propaguje ekologická strava, ale to přece u nás na venkově kdysi všechno bývalo. Nebyly chemické postřiky na plevel. O všechen plevel a

jeho semínka se postarali ptáčkové. Vždyť křepelky na polích se živí především semínky z plevle.

Dobrá voda ze studánek a potůčků i pivo vařené v malých pivovarech bylo báječné. A také naši vinaři, hlavně na Moravě, nebyli a nejsou pozadu. Morava rodí víno vrcholných kvalit, a tak i rozumnými lékaři doporučené 2 skleničky vína nebo dobře vychlazená dvanáctka buď Staropramenu nebo Budvaru nebo Plzeňského Prazdroje či Radegastu jsou jako lék a dokonce lacinější než všelijaké pilulky. Moravské víno nebo české pivo nám osvěží chuťové buňky, nabalzámuje žaludeční stěny, zkrášlí nám pohled na všechno kolem nás a i ty dívky jsou pak hned pěknější. To však nechám těm povolanějším sexuologům, aby i oni měli o čem psát.

Jsem rád, že v Peruci, kde stále stojí vykotlaný starý mohutný kmen historického dubu, zasadili pro další generaci mladý, nový doubeček. Necht' ho čeká doba klidná, hodná slov „Zemský ráj to na pohled“.

A jak to skutečně s tím Oldřichem a Boženou bylo:

Letopisec Kosmas popisuje ve své Kronice české celý příběh setkání knížete s prý půvabnou neurozenou ženou následovně: „Knížeti Oldřichovi se z řádného manželství pro neplodnost chotí nenarodil žádný potomek, avšak z jakési ženy jménem Boženy, jež byla Křesinová, měl syna neobyčejně sličného, jemuž dal jméno Břetislav. Jednoho dne totiž, vrací se skrze selskou ves z lovu, uviděl řečenou ženu, jak pere roucha u studánky, a prohlédnuv si ji od hlavy až k patě, vpil do hrudi nesmírný žár lásky. Kníže poslav ihned pro ni, pojal ji v manželství, staré však manželství nerozvázal, protože toho času každý, jak se mu líbilo, směl mít dvě i tři ženy, nebylo hříchem unést manželku bližního ani manželce vdáti se za ženatého muže...“

Oldřich byl český kníže (1012–1034) z dynastie Přemyslovců. Byl synem Boleslava II. Jméno jeho první manželky neznáme, ale jejich manželství bylo bezdětné. Legendární příběh o Boženě mohl mít ve skutečnosti prostší výklad. Zvyk doby byl takový, že pokud byla manželka panovníka neplodná, vybrala mu jednu ze svých dívek, v tomto případě tedy Boženu. Z dětí Oldřicha a Boženy víme jen o synu Břetislavovi, který si vzal Jitku ze Svinibrodu z rakouského rodu Babenberků a měli spolu pět dětí, Spytihněva, Vratislava, Konráda, Jaromíra a Otu.

Oldřichův dub

Pamětní nápis v jeho blízkosti uvádí toto:

Patří mezi nejznámější stromy v Čechách. Podle pověsti došlo v těchto místech k setkání knížete Oldřicha a selky Boženy, která se stala kněžnou. Nejstarší zprávu o tomto setkání přináší latinská Kosmova kronika z počátku 11. století. Ve verších o něm vypráví v rýmované kronice Dalimil a v 16. století o něm píše Václav Hájek z Libočan, který uvádí, že k tomuto setkání došlo zde v Peruci. Podle data narození jejich syna Břetislava k setkání došlo v době bojů Oldřicha s bratry o knížecí stolec pravděpodobně v r. 1004. Dub je vysoký přes 30 metrů, obvod kmene v prsní výšce je 750 centimetrů a v patě stromu 970 centimetrů. Tento významný strom je chráněn státem jako památný strom. Asi 20 m od Oldřichova dubu stával kdysi na pravém břehu potoka Boženin dub, který zde již dnes nespátříme. Dub již dvakrát (v roce 1993 a 1995) překonal požár. Po posledním požáru bylo nutné provést redukci větví a vazbu koruny - opatření proti rozlomení kotliny. Oldřichův dub je krásným památkem starých časů.

Připravil Lubomír Hromádka

Vystoupením Madeleine Albrightové vyvrcholily oslavy 90. výročí historické návštěvy T. G. Masaryka v Chicagu

Česká rodačka a bývalá ministryně zahraničních věcí USA Madeleine Albright vystoupila v úterý 13. května v Chicagu na slavnostní přednášce uspořádané k 90. výročí historické návštěvy budoucího prezidenta T. G. Masaryka v Chicagu. Více než 800 diváků přednášku ocenilo potleskem ve stoje. Návštěva a triumfální přijetí, kterého se prof. Masarykovi v Chicagu dostalo 5. května 1918 ze strany 150 000 nadšených Čecho-Američanů byly začátkem jeho historické cesty po USA, která vyvrcholila setkáním s prezidentem W. Wilsonem a ve svém konečném důsledku vedla k vyhlášení československé nezávislosti v říjnu téhož roku. Uctění Masarykovy památky na Chicagské univerzitě bylo jednou z několika akcí, kterou si generální konzulát ČR, krajané a další organizace v Chicagu připomněly 90. výročí vzniku Československa.

Dne 5. května 1918 navštívil Chicago budoucí prezident Československa, profesor Tomáš Garrigue Masaryk, který již v minulosti přednášel na Chicagské univerzitě. Na hlavní chicagské třídě Michigan Avenue jej tehdy přivítalo více než 150.000 nadšených českých krajanů. Profesor Masaryk v dalších dnech pokračoval ve své cestě po USA, na které získával podporu pro vytvoření samostatné Československé republiky a která vyvrcholila předložením tzv. Deklarace nezávislosti československého národa prezidentu Woodrow Wilsonovi dne 18. října 1918. Uznání deklarace prezidentem Wilsonem jako představitelem tehdy nejvlivnější velmoci zásadním způsobem přispělo ke vzniku Československa o deset dní později. V rámci oslav tohoto významného výročí si připomínáme nejen zmíněnou triumfální návštěvu, ale také jak významným způsobem přispělo město Chicago a místní Čechoameričané ke vzniku Československa.

Vrcholem chicagských oslav se stala slavnostní „Přednáška o demokracii na počest T. G. M.“ bývalé ministryně zahraničních věcí USA Madeleine K. Albrightové uspořádaná dne 13. května v 17,00 hodin na University of Chicago ve spolupráci s Generálním konzulátem ČR a Pražským výborem programu Sister Cities města Chicaga. M. Albrightová nejdříve od 14,00 podepisovala v univerzitním knihkupectví svoji novou knihu *Memo to the President Elect – How We Can Restore America's Reputation and Leadership* (Memorandum budoucímu prezidentovi – jak obnovit pověst a leadership USA). V 16,30 pak za účasti velvyslance ČR v USA P. Koláře, generálního konzula ČR v Chicagu M. Skolila a dalších hostů položila věnec u pomníku T. G. M. a Blanického

rytíře na Chicagské univerzitě. Generální konzul Skolil při této příležitosti zvýdhl historický význam Chicaga v česko-amerických vztazích a v Masarykově kampani za nezávislost Československa. Zároveň ocenil, že na rozdíl od Blanického rytíře na pomníku, na sebe americká pomoc v českých moderních dějinách nenechala nikdy dlouho čekat, mj. právě i zásluhou M. Albrightové a bývalého prezidenta Clintona.

Velvyslanec Petr Kolář představil M. Albrightovou jako političku, která zasvětila svůj život podpoře a šíření principů svobody a demokracie ve světě a jako oddanou přítelkyni své staré i nové vlasti. „Když pomáhala ČR získat členství v NATO, činila tak nejen na základě bystrého vyhodnocení jeho strategického významu, ale také protože ve svém srdci věděla, že je to správný krok.“ Své úvodní slovo uzavřel velvyslanec slovy, že si nedovede představit povolanější osobu pro „Přednášku o demokracii na počest T. G. M.“. „Když prezidenti Masaryk a Wilson budovali pilíře česko-amerického demokratického spojení, nemohli předvídat ani jakou nepřiznanou osudu bude muset překonat, ani jak výjimečné plody přinese. Život a kariéra Madeleine Albright dokládají sílu tohoto spojení.“

Ve své přednášce se česká rodačka M. Albright poklonila Masarykovu odkazu v kontextu aktuálních problémů spojených se šířením demokracie ve světě. Připomněla, že jak T. G. M. tak jeho partner v prezidentském křesle USA Woodrow Wilson sdíleli morální pohled na mezinárodní vztahy a na roli států v mezinárodním společenství. S odkazem na Masaryka i na Wilsona vyjádřila své přesvědčení, že principy demokracie je v mezinárodních vztazích nutné pro-

razovat i tam, kde je to obtížné, ale zároveň varovala před snahou vnucovat demokracii jiným zemím, jak se podle ní ukázalo v Iráku. V kritické narážce na současnou Bushovu administrativu zdůraznila, že první prioritou budoucího prezidenta bude obnovit morální kredit USA ve světě. Svou přednášku uzavřela slovy, že jí bylo velkým potěšením moci společně s přítomnými krajany a Američany oslavit vazby mezi Českem a Slovenskem a Spojenými státy s tak hlubokými kořeny: „Jsem vždy dojatá, když slyším obě hymny jednu po druhé. Jeden člověk prý nemůže sloužit dvěma pánům, ale může milovat dvě země.“

Součástí dvoutýdenních oslav byla také světová premiéra televizního dokumentu o Československých legiích „Accidental Army – The Amazing True Story of the Czechoslovak Legion“, kterému se 1. 5. v Chicagském historickém muzeu dostalo ze strany více než 400 přítomných diváků bouřivých ovací. Americký dokumentární film připravený autorskou dvojicí John Itis a Bruce Bendinger si s využitím dobových dokumentů klade za cíl zpřístupnit širší veřejnosti polozapomenutou kapitolu z československých a světových dějin. Slavnostní večer zahájila další významná americká politička českého původu Judy Baar Topinka, bývala ministryně financí státu Illinois. Profesor Masaryk přijel v roce 1918 do Chicaga shodou okolností právě z Ruska, kde Československé legie pomáhal organizovat. Chicagská nezisková organizace Projekt Československé legie (bližší informace: www.czechlegion.com, czechlegion@mac.com, 773 871 1179) hodlá film v příštích dnech prezentovat na kabelovém TV programu History Channel a následně poskytnout k využití amerických, českých a slovenských vzdělávacích institucí.

Na program chengaských oslav byl také slavnostní banket na počest T. G. Masaryka v tradiční české restauraci Klas založené v roce 1922 (3. května) a prohlídka chengaského Českého národního hřbitova (4. května) Český národní hřbitov byl založen v roce 1877 a chráněnou chengaskou kulturní památ-

kou. Jsou na něm uloženy ostatky 140 tisíc osob převážně českého a amerického původu.

V pondělí 5. května se na pulty amerických knihkupectví dostala i nová kniha *Czechs of Chicagoland* (Chengští Češi) profesorky Malynne Sternstein, která přednáší o české kultuře a historii právě na University of Chicago. Publikace zveřejněná nakladatelstvím Arcadia Press připomíná život česko-americké komunity v Chicagu a jeho okolí v období posledních 150 let a dokumentuje její přínos k rozvoji této oblasti. Přináší více než 200 fotografií.

Hlavními organizátory květnových oslav byly Generální konzulát České republiky v Chicagu, Projekt Československé legie, University of Chicago a pražský výbor Mezinárodního programu

sesterských měst Chicaga. Poděkování patří také dalším spoluorganizátorům a partnerům: Velvyslanectví ČR ve Washingtonu, americkým Sokolům (American Sokol a World Sokol Federation), vzájemné pojišťovně CSA Fraternal Life, Českému národnímu hřbitovu v Chicagu (Bohemian National Cemetery), Československé genealogické společnosti v Illinois (Czech & Slovak Genealogy Society of Illinois), Czechoslovak American Congress a historikovi Milanu Haunerovi (University of Wisconsin-Madison).

Mediální kontakt:

Bořek Lizec, PhD, konzul,
tel. 312 - 861 1037, linka 105 & 100
mobil: 312 - 375 9140,
fax: 312 - 861 1944
e-mail: borek_lizec@mzv.cz &
chicago@embassy.mzv.cz

KDE DOMOV MŮJ ?

50 + 1 důvod, proč Češi chtějí zůstat doma aneb dnešní obraz naší „staré vlasti“

1. SPOLEČNÉ VZPOMÍNKY

Mezi lidmi, co mají společné vzpomínky, hráli si se stejnými hračkami, četli stejnou literaturu a viděli stejné filmy, se žije lépe. Stačí, když řeknete „Slezte z toho lustru, Donalde, vidím vás!“ A vše je jasné.

2. PÁDLO SE DO VODY NOŘÍ

Hromadné sjíždění mírně zpeřených toků je naše národní specialita. Nikde jinde si tak snadno a levně neužijete poklidného léta s lehkou příchutí dobrodružství jako s vodáky na Berounce nebo Sázavě.

3. RYBOVA ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ A LIDOVÉ BETLÉMY

Vánoce jsou v téhle zemi stále krásné, přestože obchodní řetězce šílí a bombardují nás akcemi všeho druhu. Na Štědrý den si stejně zajdeme do kostela poslechnout Rybovku a ukázat dětem betlém.

4. HASIČI VŽDY PŘIPRAVENI

Naše síť dobrovolných hasičských sborů nemá obdoby. Dalo by se říct, že vyhořet do základů je v Čechách kumšt. Pokud vám chytne kůlna na rozhraní katastrů tří obcí, může se stát, že vám nadržení hasiči vyplaví i přilehlý dům. Nezlobte se na ně a jejich pozvánku na tradiční ples neodmítejte. Hasičské bály jsou neopakovatelnou událostí. Prostě - český fenomén.

5. BARY BEZ ZÁKAZŮ

Zákon nestanovuje zavírací dobu pro restaurační a občerstvovací zařízení, takže závisí jenom na podniku, jak dlouho bude mít otevřeno. Večírky proto mohou trvat, jak dlouho se vám zachce.

6. VŠECHNO JE TADY BLÍZKO

Po českých městech můžete chodit pěšky. Z jednoho konce republiky na druhý se autem dostanete za pár hodin.

7. PRAŽSKÉ METRO

Pražské metro je rozlehlé a přehledné. Nemusíme se prodírat dlouhými a úzkými chodbami jako v Paříži nebo Londýně, dokonce i klaustrofobie v něm vydrží. Začalo se totiž stavět až v druhé polovině 20. století a v rusky mramorovém stylu.

8. VČELÍ MEDVÍDCI A SPOL.

Včelí medvídci, Maxipes Fík, Bob a Bobek, Kuba, Anče a hajnej. Vždycky v sedm přichází hvězda televizního večera. Večerníčky milujeme všichni bez rozdílu věku. Důkazem je fakt, že pohádkové písničky rozproudí každou skomírající party (doporučujeme Chytili jsme Pučmelouna nebo Či a či a či či či, jsou to kluci kočiči).

9. STAROBYLÁ MĚSTA

Najdou se tací, kteří nám vyčítají nedostatek bojechtivosti v průběhu celého 20. století. Pozitivní důsledek této „nectnosti“ jsou ovšem zachovaná historická centra většiny českých měst, takže i

jen náhodná procházka se mění v kulturní zážitek. To v řadě evropských zemí nenajdete.

10. ČAJOVNY

Klid, posezení s přáteli, atmosféra, v níž se báječně zapomíná na každodenní povinnosti, úkoly a shon. A čaje ze všech koutů světa. Možná nevíte, že české čajovny jsou v podobě, jaké je známe, tak trochu evropským unikátem.

11. ŘEKNI MI, CO A KDE ČTEŠ

Knihovny jsou nejen ve všech velkých městech a na univerzitách, ale také ve většině menších měst, ba dokonce i na vesnicích. Na venkově platí zároveň za společenské a kulturní centrum, v němž nejde jen o knihy, ale také o divadlo, večery s poezií či hudbou - tedy o setkávání s kulturou a lidmi.

12. TURISTICKÉ STEZKY

Síť turistických stezek je rozsáhlá a dobře značená. V tuzemských hvozdech snad ani nemůžete zabloudit. Stačí se držet červené, modré, žluté nebo zelené a dojdete k cíli. K nějakému určité.

13. ANTIKONCEPCE

Jestli budete mít dítě, závisí do značné míry jen na vás. Antikoncepce je totiž snadno dostupná, k dispozici je řada variant. Mimochodem, české zákony nezakazují interrupci, což není samozřejmostí ani u našich nejbližších sousedů.

14. KUBISTICKÁ ARCHITEKTURA

Kubistická architektura je také český fenomén. Podobné stavby jinde nenajdete. Počátkem minulého století získal v Praze kontrolu nad vznikajícími novostavbami Klub Za starou Prahu. V něm měla rozhodující vliv čtveřice kubistických architektů Pavel Janák, Josef Gočár, Vlastislav Hofman a Josef Chochol. Nejviditelnější zakázky padly do rukou této „čtyřky“ - chování to bylo sice nekorektní, ale dodnes z něj máme prospěch. Dům U Černé Matky Boží nebo skupina staveb pod pražským Vyšehradem jsou toho důkazem.

15. LYŽUJ, LYŽUJME

Máme krásné hory, poměrně dost sněhu a nadšené a početné lyžaře. Lyžovat se tu - díky povinným školním kurzům - naučí téměř každý, dokonce i méně zdatný jedinec, už v útlém věku. Jestliže chcete být hvězdou sjezdovek také později, musíte se snažit už na vlastní pěst.

16. CHATY A CHALUPY

Téměř všichni mají chatu nebo chalupu, můžeme tedy „měnit kulisy“ bez cestovních kanceláří. Bereme s sebou obvykle kamarády a užíváme si. Ti pracovitější na zahrádce pěstují mátu na čaj nebo „opravdová rajčata“. Kde jinde na světě má tolik lidí byt ve městě, příbytek na venkově a jablka z vlastních stromů.

17. LEVNÁ AUTA

Škoda je dnes auto nejen levné, ale i dobré - dokonce se o něm dá říct, že snese srovnání se světovou konkurencí. V Čechách přitom i za auta cizích značek platíme méně než v zahraničí.

18. ČESKÉ SKLO

České sklo sice už není, co bývalo, a ve světě nemá pověst jako kdysi, ale stále ještě patří k národním klenotům. Kdo z nás nemá doma skleněný lustr?

19. MUZEÁLNÍ VELRYBA

Je dlouhá 22,5 m, váží 4030 kg - kostra plejtváka myšoka visí v Národním muzeu už přes sto patnáct let. Kdysi

představovala pro muzejníky nejen technický problém, dnes patří k jejich „domácímu stříbru“. Proslavila tuto instituci i mimo Českou republiku.

20. OBCHODNÍ A NÁKUPNÍ CENTRA

Hit posledního desetiletí. Obchodní centra se u nás začala budovat oproti Západu ze značným zpožděním. Má to však jednu výhodu: české supermarkety jsou modernější a zajímavější.

21. NIC NENÍ TAK HORKÉ

Žijeme celkem v klidu, žádná velká horka či zimy, žádné atentáty a zemětřesení - dokonce ani na politické scéně. A když už se něco děje, většinou se ukáže, že nic není tak horké, jak se to upeče. Občasné povodně či vichry v našem měřítku vypadají hrozně, ale nakonec se ukážou jako dobrá příležitost k velkému úklidu.

22. NÁBOŽENSKÁ SVOBODA

Většina lidí sice ničemu nevěří, ale to není vždy na škodu. Pokud vám obecný ateismus nevyhovuje, můžete být, čím chcete - křesťanem, buddhistou nebo třeba muslimem. Šátek na hlavě vám nikdo nebude zakazovat.

23. OHNÍČKY A TÁBORÁKY

Léto by bez posezení u ohně snad ani nebylo správným českým létem. Hraje se na kytaru, pije všechno, co teče, opékají se většinou buřty, špekáčky, selata či kuřata. A trampové? Ne, ti se neopékají, ale je jasné, že v téhle zemi jim ještě dlouho nebude hrozit vyhynutí.

24. MÁME RÁDI ZVÍŘATA

Není v Evropě mnoho zemí, kde na ulicích můžete potkat tolik psů jako u nás. Sice vás to nutí dívat se stále pod nohy, na druhou stranu je se psy většinou veselo. Dokonce i v kavárnách a na takových místech, kam by jiný Evropan svého psa vzít nemohl.

25. VŠICHNI SE ZNÁME

Dá se říct, že Praha je největší maloměsto a celá země maličký rybník.

Pravděpodobnost, že i na neznámém místě a s cizím člověkem najdete společné známé, je vysoká. A propos - neznáte náhodou Pepu Rozvařilů z Horní Dolní.

26. RYBNÍKY A JEZERA

Nemáme sice moře, ale nepřemnoží-li se sinice, dá se u nás v létě koupat ve spoustě řek, rybníků a přehrad. Dokonce ještě existují místa s křišťálově čistou vodou, jež zůstala utajena davové turistice. Kde jsou? Kdepak, to nepovíme, jen si je najdete hezky sami. Všichni přece chceme, aby zůstala utajena.

27. NEJLEPŠÍ PIVO

Přímo u zdroje si můžete dopřát točeného moku, který nás proslavil po celém světě. Bez diskuse.

28. NEOMEZENÉ MOŽNOSTI

Můžeme si vybrat jakoukoli profesi - být učitelem, inženýrem, právníkem, dirigentem, podnikatelem, malířem i politikem. Vše do jisté míry závisí jen na našich schopnostech. Česká společnost není rozdělena na kasty v žádném významu toho slova, nikoho neceňuje a už ani - naštěstí - politicky neproěřuje.

29. NOVÝ DESIGN

Generace mladých českých designérů se v posledních letech prosazuje nejenom u nás, ale i v zahraničí. Příjemný pocit. Konečně.

30. ČESKY HEZKY

Stále si namlouváme, jak jsme nepřátelští k cizincům. Ti se ale shodují v jednom: když promluví lámaně česky, mají vyhráno. A co teprve, když umí nějaké to sprsté slovo!

31. BEZPEČNÉ ULICE

V České republice je na ulicích poměrně bezpečno, i když se nás televizní zprávy snaží takřka každý večer přesvědčit o opaku.

32. TO CHCE KLID

Švejkovské zásady nám sice ve světě nedělají nejlepší pověst, ale možná je není třeba vnímat až tak negativně.

Někdy je dobře nenechat se vytočit bez významnou lapálii, někdy je dokonce zdravé hodit každodenní povinnosti za hlavu. Češi to ještě dovedou. Ne náhodou o nás Francouzi říkají, že jsme jediným národem z bývalého východního bloku, který se - stejně jako oni - umí radovat ze života.

33. MORAVSKÉ SKLÍPKY

Když Morava, tak uzené, slivovice a víno. Nalévá-li vám vinař ve sklípku a z košťře, odpustíte mu, že jeho víno nechutná zrovna jako Château Neuf du Pape. Koneckonců - ten skvělý, ale drahý mok byste asi těžko vydrželi popíjet až do rána. Rulandské modré? Takřka bez potíží.

34. BENZINOVÉ PUMPY

Pravděpodobnost, že vám v Čechách dojde benzin, je minimální. Pumpu dnes už najdete takřka na každém desátém kilometru. Tím záradnější se pak může stát třeba výlet do jinak dálnicím zaslíbeného Německa.

35 ČTYŘI ROČNÍ DOBY 1

Čtvero ročních období přeje módním trendům. Žádná nuda, nosíme všechno od kabátů až po krátká tilka. Jižankám, které většinu roku chodí v lehkých šatech, se o tom může jen zdát.

36. PRÁCE A KOLÁČE

Nezaměstnanost nás ještě tolik nedeprimuje, v každém povolání máme šance bezesporu větší než lidé v západní Evropě nebo v USA.

37. EVROPA JE BLÍZKO

Do všech koutů Evropy letadlo dorazí většinou během dvou až tří hodin. Praha - ideální startovní bod.

38. PENÍZE, PENÍZE

Pokud potřebujeme peníze, nemusíme bloudit městem jako v některých jiných zemích. Bankomaty jsou na každém rohu, kartou se platí téměř všude.

39. TELEVIZNÍ RETRO

V televizi můžeme vidět věci, které si jiní Evropané už pamatují jen z dětství.

Dallas to už sice má za sebou, Profesionály jsou ale věční.

40. PŘÍRODA PRO VŠECHNY

Po lesích a stráních se procházíme téměř všude bez zábran. Ceduli s nápisem „Soukromý majetek - zákaz vstupu“ uvidíte jen zřídka.

41. ČTYŘI ROČNÍ DOBY 2

Díky čtyřem ročním obdobím můžeme vyznávat mnoho různých sportů. A že je také vyznáváme a náruživě pěstujeme od zimního snowboardu až po letní wakeboard.

42. HOUBAŘENÍ

Každý rok vyrážejí zástupy Čechů s košíky a noži do lesa, aby ukojily typicky národní pudy, neboť co Čech, to mykolog. Sbírat můžeme cokoli, v každém lese a v neomezeném množství. Přijde nám to samozřejmé, ale v řadě jiných zemí to tak není. Na západ od našich hranic se většinou houby vůbec nesbírají a nekonzumují. A když už - tak maximálně žampiony a (představte si tu hrůzu) v syrovém stavu!

43. ŽÁDNÍ HADI A ŠTÍŘI

Pokud nepočítáme těch pár zmijí, které se rozvalují na vyhráté lesní pasece, naše zeměpisná šířka i délka jsou bezpečnou zónou. Pavouci jsou tady malí a neškodní, včely nezabíjäcké.

44. HROMADNĚ A LEVNĚ

Stěžovat si na veřejnou dopravu patří k národnímu folklóru, na druhou stranu je hromadná doprava v Čechách a na Moravě dostupná, levná a ve srovnání s cizinou i slušně zajištěná.

45. POHODA LÁZEŇSKÁ

Lázně jsou chloubou České republiky a Karlovy Vary pak lázeňskou vlajkovou lodí. Můžete se tu léčit, relaxovat přes víkend nebo se jenom procházet po kolonádě a chytat lelky. Po lázeňsku.

46. PARNÍKY NA VLTAVĚ

Kolesové parníky Vyšehrad a Vltava jsou poslední dvě ze čtyř starobyklých

plavidel, která v Evropě plní svou původní funkci. Obě národní technické památky brázdí Vltavu naplněny turisty až po čaru ponoru a bez viditelných potíží.

47. HRADY A ZÁMKY

České a moravské hradby a zámky jsou půvabné, početné a přístupné. I když už zas nejsou výhradně majetkem všeho pracujícího lidu, většina staronových majitelů dveře před turisty nezabouchla. Naopak. Svá pamětihodná sídla zvelebují - v exteriérech i interiérech.

48. OVOCNÉ KNEDLÍKY

Česká kuchyně sice nepřináší tolik nápadů a variací jako ta francouzská nebo italská, přesto v ní najdete poklady, jako jsou knedlíky se švestkami a jahodami nebo bramboráky. A víte, že českou tatarku, párky a hořčici vozí cizí diplomaty z Prahy jako dárek manželkám?

49. FILMOVÝ FESTIVAL

Svátek všech kinofilů a milovníků večírků se koná každý rok začátkem léta v Karlových Varech. Mezinárodní filmový festival, na kterém se potkávají světové hvězdy se zástupy studentů, fascinuje kombinací slavnostní i uvolněné atmosféry. Také nabízí slušný exkurz do nejrušnějších kinematografií.

50. BEZ NÁSILÍ

V blízké i vzdálenější minulosti (počítejme od husitů) jsme nikam neexpandovali, nikoho nezotročovali. To není špatný „kádrový“ profil, nemyslíte?

51. BLANIČTÍ RYTÍŘI

A kdyby snad bylo nejhůř, hora Blaník se otevře, vyjedou rytíři v čele se svatým Václavem a pomůžou nám. Uprostřed Evropy se není čeho bát.

Petra Švecová
Časopis Elle

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

O aristokracii církevní a světské

Šlechta se konstituovala, jak jsme se učili ve škole, z nejzdatnějších bojovníků kolem knížete, tj. z knížecí družiny. U všech indoevropských kmenů, tedy od Indie přes Slovany až ke Germánům, jsou na vrcholku hierarchie posvátné královské rodiny. Spousta řeckých královských rodin například tvrdila, že pochází přímo od toho či onoho boha, dodnes je oficiální rodokmen japonského císaře odvozen od bohyně Slunce.

Titul knížete byl titulem panovníka v prvních dobách českého státu před dosažením královského titulu. Původní funkce knížete byla sakrální, a v češtině se dokonce udržela i v tom slově kníže, kníez, kněz, a na druhé straně to byla funkce profánní, vládnoucí. Již v roce 1198 získal král Přemysl Otakar I. pro Čechy dědičnou královskou hodnost. České království patří k nejstarším v Evropě. V době, kdy v Bavorsku vládli ještě vévodové, v Braniborsku a v Prusku markrabata a ve Württembersku hrabata, patřil český král už dávno mezi sedm říšských kurfiřtů, jímž příslušelo právo volit krále a císaře. Titul knížete zůstal nejvyšším stupněm v hierarchii titulů evropské šlechty. Kníže má právo na oslovení „Jasnosti“.

Český národ vznikl z různých slovanských kmenů a jeho rody pocházejí z těchto kmenů. Také některý z vašich předků mohl být členem knížecí družiny českého panovníka, ale to vy pravděpodobně nevíte. Na rozdíl od vás, šlechtic zná své předky, šlechta zná dějiny svého rodu a svého původu.

„...Když tedy člověk toto věno přijme se všemi pozitivními i negativními vlastnostmi, tak přijme i poměr k dějinám a dějinnosti člověka...“ prohlásil Karel Schwarzenberg.

Výsady šlechty byly založeny na původu, na vládnoucím postavení, na zásluhách a na majetku. Rodová šlechta se už oddělila v raném středověku získáním rozsáhlých pozemků a vládnoucího po-

stavení, které dále dědili její manželští potomci. „Pro šlechtu je nejdůležitější, zrovna tak jako pro každého sedláka, zem, pozemek, a tudíž její vlastenectví vzniká právě z tohoto vztahu k půdě, zatímco stav měšťanský, jak se svého času říkalo, ten si vlastenectví definoval vztahem k jazyku. Tento názor pak zvištěl v devatenáctém století. Cum grano salis, nebereme-li to doslova, tedy s jistým omezením, by se dalo říci, že feudální patriotismus byl odvozen z vlastnictví půdy, na které šlechta sídlila, a buržoazní od jazyka, neboť vzestup tohoto stavu byl závislý na rozvoji obchodu a školství, které je závislé vždy na řeči. Pro proletariát je pak zase nejdůležitější zajištění základních životních podmínek, a tudíž hledisko třídní...“ v rozhovoru řekl Karel Schwarzenberg, který svým původem patří k nejvyšší hierarchii šlechtických rodů u nás.

Ze všech zemí bývalé habsburské rakousko-uherské monarchie vlastnila největší pozemkový majetek česká šlechta. Při pozemkové reformě v letech 1919 - 1920 byl proveden soupis jejich rozsáhlých pozemků, podle kterého vlastnili Schwarzenbergové 192 000 hektarů, Lichtenštejnové 161 000 ha, sasko-bursko-gotští vévodové z dynastie německé 159 000 ha, Kinští 71 000 ha, Colloredo-Mansfeldové 58 000 ha, Clam-Gallasové 49 000 ha, Lobkowiczové 47 000 ha, Thum-Taxisové 45 000 ha, Fürstenbergové 40 000 ha, atd. Habsburkové vlastnili 42 000 ha.

Mimo rodovou šlechtu existovala i služební šlechta a osobní šlechta. Služební šlechta vznikala udílením šlechtictví panovníkem a jen zřídka byla vybavena i lény. Osobní šlechtě byl titul propůjčen panovníkým majestátem jen pro jednu osobu a tento titul nebyl dědičný. Na základě propůjčení titulu osobní šlechty až do roku 1806 do řad vyšší šlechty patřili také arcibiskupové a biskupové nešlechtického původu.

Církevní knížata v zemích Koruny české

K církevním suverénům patřil papežský stát, který byl mocností prvního řádu, dále arcibiskupství s vymezenými teritorii a také rytířské řády, k nimž patřili Templáři, Johanité a Němečtí rytíři. Co se týče vládnoucích arcibiskupů, tito byli většinou kardinály, tedy voliteli a někteří i kandidáty na místo papeže. Velmistř Johanitů, ač nekněz, z pozice mnicha-vojáka měl přiznanou důstojnost kardinála, ale bez volebního práva.

Mocenská pozice těchto církevních knížat byla značná. I když arcibiskupy v určitém časovém období jmenoval císař, který pro tuto funkci přijal hodnost „jeho apoštolského veličenstva“, tak rozhodujícím byl papež. Ten jmenování arcibiskupa s konečnou platností potvrdzoval. Určené osoby se mezi kandidáty mohly zařadit jen pokud absolvovaly úspěšně příslušné vzdělání, svěcení a funkce u Svatého stolce. Ostatně císaře korunoval sám papež a krále k tomu předem oprávněný arcibiskup obdařený knížecím titulem.

V osobě Karla IV. došlo ke spojení postu římského císaře s českým králem. Za římského císaře Karla IV. korunoval papež v Římě, za českého krále měl být Karel IV. korunován arcibiskupem, ten však patřil do arcidiecéze mohušské, tedy mimo země koruny české. Tento stav se jevil pro českého krále, hlavně ve vrcholném období středověku, neúnosným. Karlu IV. ve spojení s Arnoštem z Pardubic, který v roce 1343 nastoupil jako biskup na pražský stolec, se podařilo u Svatého stolce prosadit, aby pražské biskupství bylo povýšeno na arcibiskupství a bylo vyňato z pravomoci mohušského arcibiskupa. Uvedené změny pak byly obsahem dvou papežských bul Klementa VI. z dubna a května roku 1344. Arcibiskupu pražskému

Arnoštu z Pardubic se však knížecího predikátu nedostalo, takže nebyl současně arcibiskupem i světským vládařem příslušného církevního teritoria tak, jak tomu bylo u některých arcibiskupů na teritoriu Říše a velmistřů řádu Johanitů a Německých rytířů.

Za císaře Rudolfa II. dosedl na arcibiskupský stolec příslušník starobylého českého panského rodu Zbyněk Berka z Dubé a Lipé. K tomu aby vedle moci duchovní získal i podíl na moci vládařské mu také chyběl titul knížecí. Tento titul byl Zbyňkovi Berkovi z Dubé a Lipé udělen majestátem císaře Rudolfa II. dne 15. června 1603. Toho dne byl zařazen pražský arcibiskup a všichni jeho nástupci mezi česká a zároveň říšská knížata.

Biskupové olomoučtí byli však již knížaty od roku 1588, tedy opět z vůle císaře Rudolfa II. Majestátem z 10.8. 1588 udělil císař Rudolf II. Stanislavu Pavlovskému, biskupu olomouckému, titul knížete Svaté říše římské. To platilo i pro jeho nástupce. Pavlovští patřili mezi slezské rytíře. Knížetem aristokratického původu byl až jeho následovník kardinál František Dietrichstein (1599-1636), přičemž byl jen biskupem, protože to bylo ještě před povýšením diecéze na arcibiskupství. K povýšení olomouckého biskupství na arcibiskupství došlo až bulou papeže Pia VI. dne 6. října 1777.

Prvním knížetem arcibiskupem olomouckým se stal Antonín Theodor Colloredo-Waldsee (1777-1811). Zatímco ze 14 arcibiskupů olomouckých bylo sedm kardinálů, knížaty církevními a současně i rodem byli jen příslušníci z panovnických dynastií. Byli jimi Jan Rudolf arcivévoda rakouský (1819-1831) a Friedrich Egon landkrabě Fürstenberg (1853-1892).

Mezi hlavní preláty v zemích Koruny české již od vrcholného středověku patřil představený rytířského řádu sv. Jana Jeruzalémského. Řádu, který byl suverénní mocností jehož vladař zvaný velmistř po pádu Jeruzaléma a odchodu z Kypru získal vlastní zemi a tou byl ostrov Rhodos s dalšími ostrovy a pevnostmi v evropské i africké středomořské oblasti. Na přelomu 13. a 14. století byl rytířský řád sv. Jana Jeru-

zalémského již pevně usazen v Čechách, na Moravě, ve Slezsku, v Rakousku a dalších přilehlých územích.

Teprve až po dosažení knížecí hodnosti pro olomoucké biskupy a pražské arcibiskupy byl velkopřevor johanitů dosazen podle výnosu o obnovení zemského zřízení Ferdinandem II. roku 1627 mezi tyto nejvyšší zemské preláty s pozicí hned za arcibiskupem pražským. Do udělení knížecího titulu se však musel velkopřevor ozbrojit trpělivostí a počkat dalších 254 let. K udělení knížecího titulu došlo až 2. dubna 1881. Velkopřevorem byl Frá Othenio Lichnowsky - Werdenberg, který řídil řádový region Českého velkopřevorství od roku 1874 do roku 1887 a od tohoto data přecházel titul rakouského knížete na všechny další velkopřevory.

Frá Othenio Lichnowsky - Werdenberg přenesl své sídlo řádového úřadu z Vídně zpět do Prahy. Sám si velice oblíbil zámek Dětenice, kde shromáždil množství památek pocházejících ze Svaté země, Rhodu a Malty. Přisouzení knížecího stavu jemu a českému velkopřevorství císařem Františkem Josefem vyplynulo za jeho úspěchy korunované úsilím o zapojení řádu do hospitality, zdravotnictví a charity.

Jednota trůnu a oltáře

Spojení tří nejvyšších zemských prelátů - duchovních knížat - arcibiskupa pražského - velkopřevora johanitů - arcibiskupa olomouckého - s udělením knížecího stavu bylo dáno zásadou, které bývá označována za jednotu trůnu a oltáře, tedy souladu mezi mocí materiální a duchovní. Nedělo se to najednou, ale v etapách podle politické situace, která se v té či oné době vyvíjela mezi církevní a světskou mocí.

Světská knížata

Středověká knížata v zemích Říše římské a i mimo ni, byla mocenskými i politickými subjekty. Vystupovala ve spolenectví s monarchiemi i církevní mocí, vedla i války a vlastní politiku. Novověká knížata tzv. novoštitná šlechta

vznikala od 13. až 14. století povýšením nešlechtice do šlechtického stavu prostřednictvím erbovního listu (diplomu, majestátu), která byla vázána inkoláty, majetkem, úřady a politikou na země Koruny české nemůžeme už považovat za suverénní vladaře. V historii naší země výjimkou byla slezská knížata. V teritoriu Slezska - údelně spadajícímu k České koruně - byla slezská knížata suverénní. Měla svá vladařská práva a tituly a tím se cítila slezská knížata nadřazena českým pánům. Prvním a jediným knížetem z českého etnika se stal Zdeněk Vojtěch z Lobkowitz (1624 opět říšský knížecí stav). Následovali Liechtensteinové (1613 jako vévodové Opavští a 1620 říšská knížata), Schwarzenbergové (1670 říšský knížecí stav) a Thurn - Taxisové (1695 říšský knížecí stav), kteří přišli do Čech a získali inkolát a zařadili se tak mezi špičky české aristokracie. V polovině 18. století vstoupil do knížecího stavu opět staročeský panský rod Kinských a to Štěpánem Vilémem Kinským z Vchynic a Tetova, v roce 1746 poprvé do českého a v roce 1747 do říšského knížecího stavu.

Hierarchii nepanujících knížat na vídeňském dvoře stanovil v roce 1728 sám císař Karel VI., otec Marie Terezie. Řídila se datem uvedení příslušné hlavy rodu na lavici vyšší šlechty v říšském sněmu v Řezně, kde měl příslušný rod své křeslo a hlas. Císař Ferdinand dal v roce 1837 této hierarchii definitivní podobu, která platila až do roku 1918 v Rakousku a ne již tak přísně v Německu: Arenbergové (1582), Lobkoviczové (1653), Salm - Salmové (1654, Salm - Kyrburgové (1654), Dietrichsteinové (1654), Auer-spergové (1654), Fürstenbergové (1664), Schwarzenbergové (1674), Thurn - Taxisové (1754). Druhý stupeň v hierarchii vyšší šlechty zaujímala větší skupina rodů, které byly také kdysi bezprostředně podřízeny Říši, ale nebyly uvedeny do říšského sněmu. Pořadí těchto dalších 40 rodů bylo sestaveno podle data vydání erbovního listu. Třetí skupinu tvořila opět vyšší šlechta, která byla zpravidla titulární a nepodléhala bezprostředně Říši. Do této třetí skupiny patřilo dalších 19 rodů.

K hierarchii šlechtických titulů

Titul arcivévoda náležel členům rakouské císařské dynastie. Titul knížete byl nejvyšším stupněm v hierarchii titulů evropské šlechty. Hrabě byl původně královský úředník. Již od 9. století se prosadila dědičnost tohoto titulu. Od středověku náležela hrabata k vyšší šlechtě, v hierarchii šlechtických titulů následuje po knížeti a markýzy, ale stojí výš než baron a vikomt. Hrabě má právo na oslovení Excellence.

K tomuto tématu Karel Schwarzenberg poskytl následující informace: „Království české hrabat nepotřebovalo, tak veliké nebylo. Měli jsme systém zemských hejtmanů a v raném středověku purkrabí na královských hradech. Přemyslovci dávali dobře pozor, aby se tento úřad nestal dědičným, protože věděli, že by potom mohli mít stejné nepříjemnosti jako císařové, kterým se správa říše zprivatizovala, což oni nechťeli. Česká šlechta tedy měla jen dva stavy: panský a zemanský. První a jediný hrabství v Čechách bylo hrabství kladské, které pro syny zorganizoval Jiří z Poděbrad... V šestnáctém století se usadilo v Čechách také několik cizích šlechtických rodin, které ovšem používaly hraběcí titul. Podle českého sněmu v Čechách nebyl. Teprve po Bílé hoře se začínají v Čechách množit tituly. To patřilo k barokní lásce k okázalosti, a proto se tak rozmnožily. Do sedmnáctého století vlastně českých hrabat nebylo. Největší český velmož, který se oženil s dcerami největších říšských knížat, míním Rožmberka, byl dominus. Nepotřeboval žádný titul. Byl Rožmberk, to stačilo. Každý ho znal.

Jak už jsem řekl, s třicetiletou válkou u nás zdomácněl víceméně říšský systém titulů a to trvalo až do devatenáctého století. Existovaly vedle sebe vždy říšský titul Svaté říše římské a potom titul, který uděloval císař jako král český. Aby to nedělalo těžkosti, uděloval takový titul paralelně, většinou v týdenním odstupe. Byla-li to ovšem rodina, která sídlila v Čechách. Tehdy tedy bylo mnoho hrabat, ale málo českých knížat. Dříve než v Čechách byla knížata ve Slezsku, kde žily různé odnože původní

vládnoucí rodiny Piastovců. Potom k nim přibývali synové Jiřího z Poděbrad, Minstrberci. Rodiny sice vymíraly, ale ten kdo dědil, získal i titul. První, kdo tento titul takhle dostal, byl Karel Liechtenstein. Stal se knížetem opavským... Ke slezským knížatům patřili i Lobkowiczové. Když ale Bedřich II. (pruský král) dobyl Slezsko, nemohly mít tyto rodiny v Prusku statky a jako odškodnění dostali Lobkowiczové vévodství v Čechách v Roudnici. Jak tedy vidíte, českých knížat, vévodů, bylo poskrovnu. Zajímavé je, že jediný hraběcí titul, který byl udělen ve spojení s českým místem, je Metternichův hrabě kynžvartský, ale je to vlastně unikát...“

Závěrem

Historická česká šlechta pocházela z družníků českého knížete, jako třeba Markvartici, kteří byli vládnoucím rodem v severních Čechách, či Valdštejnové, kteří se z toho rozrodu udrželi jako jediní dodnes. Víme také o Slavníkovcích a o knížatech Lučanů. K tomu Karel Schwarzenberg dodal: „Pak o ostatních českých rodinách stavu panského, které měly vysoké postavení od středověku jako různí pánové z Růže nebo ještě dnes kvetoucí Sternberkové, Ronovci či na Moravě Kounicové a Žerotínové. Kromě stavu panského byli zemané, tedy stav, který byl původně služební, ale časem přerostl v šlechtu. Některé rodiny se v tomto vzestupu zastavily, a některým se podařilo dostat až docela nahoru. Tak to bylo v celé Evropě. Tedy šlechta pomalu vznikla z různých pramenů a teprve koncem středověku se víceméně stabilizuje, takže můžeme mluvit o královských rodinách, pak o velkých rodinách, které jsou s nimi spřízněny, tedy víceméně o knížecích rodinách.“

V příštím článku nahlédneme do osudu některých šlechtických rodů v Německu, v Rakousku a v Čechách.

*Alena Kulheimová
Česká republika*

Erby církevních knížat

Erb Stanislava Pavlovského z Pavlovic, knížete biskupa olomouckého

Erb Zbyňka Berky z Dubé, knížete arcibiskupa pražského

Erb Frä Otheina Lichnovského z Werdenbergu, knížete vekopřevora

Erb Maria Tadeáše Tramtansdorfa, knížete arcibiskupa olomouckého

MLADÝM

Nejkrásnější dívky vyrůstají v křesťanských rodinách

Rozhovor s Eliškou Bučkovou ze Strážnice, Českou miss pro rok 2008 a jejími rodiči, kteří jsou dlouholetí spolupracovníci kongregace salesiánů.

Slovo úvodem

Při rozhovoru s českou miss Eliškou mi napadla v katolickém prostředí skoro hříšná myšlenka, že krása je vlastně také závazek a úkol, nejen předmět pýchy, závidění a slepé náruživosti, jak to bývá interpretováno starými asketickými knihami a jak nám to traktoval v semináři náš staříčkový spirituál. Cítoval nám k tomu klasickou bohosloveckou anekdotu, která dobře vyjadřuje ono obranné pojetí spirituality: Starý duchovní vůdce vyrazí na procházku se dvěma mladičkými bohoslovci a ukazuje jim krásy světa: rozkvetlou louku, nádhernu chrámového interiéru, rozhledy z nedalekých kopců po

krajině. Když se vracejí k semináři, potkají krásnou dívku a bohoslovci se ho ptají: „Co to je za nádherné stvoření?“ – „To je čert,“ odpoví duchovní vůdce, „na toho nekoukejte, a kdykoli ho potkáte, raději odvráťte oči.“ Když se pak při večíři spolu baví o výletě, ptá se jich duchovní vůdce, co se jim líbilo nejvíce. Oba bohoslovci svorně vyhrknou: „No, ten čert.“ Krása křesťanství a křesťanů spočívá v jejich svobodě vůči závislostem a lpění na věcech a vnějších „pokladech“, které se nám okolí snaží představit jako definitivní cíle našeho snažení. Ne že by v hlásání takové svobody nebylo skryto čertovo kopýtko pokušení relativizace úsilí o skromnost, nenápadnost a službu. Ale zavilý boj proti pokušení marnivosti vede pouze ke škarohlídství a strachu před světem a před jeho poklady, k nimž tělesná, a především duševní krása určitě patří.

Eliško, jak ses dostala do soutěže Česká miss 2008?

Přihlásili mě rodiče. Po castingu jsem se dostala do semifinále, z něj vzešlo dvanáct finalistek, které jely do Thajska na soustředění. Ve velkém finále jsme soutěžily o to, která z nás se stane nejkrásnější Českou. Šest z dvanácti vybírala porota a teprve celkovou vítězku zvolili televizní diváci.

Co pro tebe znamená, že ses stala královnou krásy? Změní to radikálně tvou životní dráhu, nebo, řekněme, žeš dostala cenu a budeš si žít dál vlastním životem? A znáš osudy některých jiných missek?

Je to individuální. Lucka Hadašová loni přerušila studium a věnovala se rok jen modelingu. Já studuji dál na kosmetické škole, mám individuální plán. A dostala jsem na dva roky exkluzivní smlouvu s agenturou Česká miss. V červnu pojedou na soutěž o nejkrásnější dívku světa Miss Universe. Navíc školu bych chtěla určitě dodělat, takže budu studovat dál. Modeling bych chtěla dělat, dokud to bude možné. Snažím se využít toho, co mi život nabízí, takže teď dělám modeling.

Mělas aspoň trochu tušení, že bys v letošní soutěži mohla zvítězit?

Vůbec ne! I když jsem po celou dobu věděla, že jsem favoritka, protože to psal bulvár, a všichni mi to říkali. Byla jsem celou dobu přesvědčená, že to tak není, protože když je člověk příjemně překvapený, tak to přijímá lépe, než kdyby byl zklamaný.

Pro tebe i pro rodiče začaly nové časy. Co se po soutěži změnilo v tvém životě?

Zatím to ještě jde, protože lidé mě moc nepoznávají, jen občas někdo. Ale bulvár, to je fakt problém. Když jsem třeba přijela z finále domů, tak se mnou šli dva fotografové v neděli až před kostel, kde jsem jim u dveří musela říci, že už toho mám dost. Že nechci, aby se mnou šli dovnitř a fotili mě. Jako kdyby účast na mši byla něco výjimečného...

Ale ono to pro většinu české populace něco výjimečného je...

Ale ne pro křesťana. Bulvár se v mém soukromém životě rýpe především proto, že jsem katolička. Oni potřebují senzaci, a když na mě nic nemají, tak se hrabou ve věcech, které jsou pro mě až ponižující. Snaží se udělat senzaci z věcí, které jsou pro mě - a pro každého křesťana - zcela normální. A bohužel lidé v České republice na bulvár dají...

Bude některá z tvých sester dělat také modeling?

Myslím si, že mladší sestry to asi budou zkoušet. Ta pětiletá už říká, že bude také Česká miss. Někaký potenciál v naší rodině určitě ještě je... (Směje se.)

Jak vidíš svou životní dráhu? Směřuješ do světa? Chceš žít na vysoké noze, nebo se raději vrátíš do Strážnice?

Myslím si, že přes studentská léta by bylo fajn někam vycestovat, projet svět. Až se třeba vdám a budu mít děti, tak bych je určitě chtěla mít na Moravě.

A kolik chceš mít dětí?

Aspoň dvě nebo tři.

Nezávidí ti holky ve Strážnici?

Holky u nás jsou v pohodě, pár starších holek ze školy občas něco naznačí... vždycky se někdo najde. Zatím je všechno v normě.

Nebolí tě pusa od věčného usmívání?

Ani ne, ale při finále bylo velmi těžké vydržet se usmívat těch čtyřicet vteřin, kdy jsem byla na pódiu sama a přitom běžel můj medailonek. Po deseti vteřinách mi začala tvář tuhnout a tikat.

Jak jsi finále prožívala?

Byly to strašné nervy. Dva dny před finále jsem nemohla nic jíst. Den před finále si všechny holky byly jisté, že chtějí být Českou miss, že budou bojovat. V den finále už to bylo všem jedno, už nikdo bojovat nechtěl...

Díky za rozhovor a držíme ti palce!

Taky děkuji. Víím, že bude těžké to ustát... Ještě bych chtěla poděkovat všem, kteří na mě mysleli během finále. Věděla jsem, že se za mě modlí hodně lidí a byla jsem vnitřně úplně v klidu, až jsem se tomu divila. Bylo to moc fajn.

A co říkají na Eliščin úspěch její rodiče? Vnímají její zvolení jako šanci, nebo se bojí, aby se ve velkém světě neztratila?

Milí Bučkovi, začneme od Adama - jak jste se dostali mezi salesiánské spolupracovníky?

Už jako mladí jsme chodili do společenství, vedli scholu a bylo to pro nás velmi důležité. Když jsme se vzali, projevíli jsme přání vstoupit mezi spolupracovníky. Je zajímavé, že o Donu Boskovi jsme se dozvěděli od jezuitů P. Tomečka, a teprve pak jsme se seznámili s Emilem Matusů a ten nás v roce 1994 uvedl mezi spolupracovníky. A ukázalo se, že je to naše krevní skupina.

Pomáhá vám i nadále některý salesián?

V Hroznové Lhotě je v současnosti P. Jenda Žaluda. On naši Elišku také podpořil a poradil v tom, co právě dělá. Dal jí praktické a jednoduché rady do dalšího života - v zásadních věcech ať zůstává ryzí a ať se ničeho nebojí.

Jak vnímají rodiče České miss dění okolo soutěže? Berete to jako nebezpečí, nebo jako šanci, aby jako křesťanka něco dokázala?

Už od patnácti let dostávala Eliška různé nabídky z modelingu, a když jí bylo osmnáct, přišla a řikala: „Maminko, tak co kdybychom to zkusili?“ Řekli jsme si: „Aspoň to zkusme, abychom si to později nevyčítali.“

Co modeling vlastně znamená?

Modelky předvádějí šaty, pózuji pro kosmetické firmy. „Využití“ modelek je velmi široké. Jejich práce se dá srovnat třeba se sportovci, kteří trénují, aby dosáhli nějakého vrcholu. Svět modelingu je určen pro reklamu a je otázka, na co modelky při své profesi kladou větší důraz - jestli na svůj celkový zevnějšek, případně na vystupování, hezkou tvář... je tam obrovská škála možností, a může to sloužit k dobrému... Eliška nepěstuje svou krásu jen proto, aby si dokázala, že je královnou krásy. Bůh každého stvořil a dal mu určitou krásu a Eliška si dobře uvědomuje, že je to velký dar. **Táhlo to Elišku do světa krásy už dlouho?**

Elišku baví už od malička svět kosmetiky, vystupování. Chápe to ale z větší šířky, třeba i s muzikou, s pohybem... Původně chtěla jít na kadeřnici, ale my jsme ji se samými jedničkami nechtěli pustit „jen“ na učňák. Pak se rozhodla, že půjde na gymnázium. My jsme ale viděli, že to není škola pro ni, není studijní typ.

Po zvolení královnou krásy to musí být pro Elišku asi těžké období, ne?

My jsme Elišku do soutěže přihlásili mimo jiné i proto, že zrovna nic nedělala. Když totiž přešla z gymnázia na kosmetickou školu, tak to pro ni bylo snadné a zvládala to v pohodě. Proto jsme jí řekli, ať to zkusí, bude se muset připravovat a tak dále. Prostě nás štválo, že sedí doma. Měli jsme strach z toho, že by se začala zajímat jen o sebe. Teď se musí také hodně starat o to, aby hezky vypadala, ale už je to jiné, protože má zodpovědnost, starosti a překážky na cestě. Zdá se nám, že to je pro ni zatím zdravé.

Jak zvládáte zájem sdělovacích prostředků?

Zvládnout zájem médií je dost náročné, neustále telefonáty... Těžké je pro nás i to, že se ustavičně navázejí do toho, v jakém prostředí žila. Pro nás je ale podstatné, aby si uchovala smysl pro podstatné křesťanské hodnoty, jako jsou návštěva bohoslužby, čistota duchovní i tělesná. Jsou to velice citlivá místa, do kterých se média strefují, a myslíme si, že si občas kvůli nim i popláče.

A jak se k Eliščinu úspěchu staví lidé ve farnosti?

Lidé se nás ptali, jestli je to vůbec k něčemu dobré, jestli to není divné, poslat tak mladou holku na výsluní, že prý příliš vyčnívá...

My jim na to říkáme, že nás Pán Bůh přece nestvořil proto, abychom žili schovaní někde v ústraní, podle pořekadla „dlouhé sukně a bledá líčka – jedním slovem katolička.“

Kdyby to celé mělo smysl jen proto, že Eliška na chvíli zazářila a ukázala někomu světlo, tak to stálo za to. Pro mladé holky může být Eliška vzorem, je hezká a věřící a začnou se třeba zajímat i o to, jak myslí a čemu věří.

Jedna dívka například povídala, že se připravuje ke křtu, a když viděla v televizi Elišku, jak se přiznala k víře, tak měla ujištění sama v sobě, že je dobré patřit ke křesťanům.

25th Anniversary of

Our Lady of Hostyn Chapel

also honoring St. John Nepomucene Neumann known as the "Czech National Chapel"

Friends of the Czech National Chapel located in the Basilica of The National Shrine of the Immaculate Conception on the campus of the Catholic University of America in Washington, D.C. are making plans to celebrate this happy occasion on Saturday and Sunday, June 7 and 8, 2008 and invite you to join the celebration.

Celebration will start on Saturday at 11:00 A.M. with Holy Rosary in the Mary's Garden adjacent to the Shrine, at 2:00 P.M. Tour and discussion of the Shrine will be conducted by Rev. Holcomb. At 3 P.M. "Jitro" choir, a 30 member ensemble from Hradec Králové in Czech Republic will thrill the pilgrims with their renditions of sacred music. Starting at 6 P.M. the pilgrims will reassemble at the Embassy of the Czech Republic, where they will be welcomed by Czech Ambassador to the United States The Honorable Petr Kolář as well as by prominent Czech and American church and political leaders. A delicious buffet reception of Czech foods prepared by the Embassy's chef will be served.

On Sunday at 11:30 A.M. High Mass at the shrine will be celebrated by Bishop Peter Esterka, S.T.D., Auxiliary Bishop of Brno and Bishop for Czech Catholics in Diaspora. He will be assisted by other clergy with the accompaniment of appropriate liturgy, music and songs. A farewell social will follow the Mass in the Shrine, catered by the Basilica's contractor.

The Czech Catholic communities in the United State dreamed of joining the other eight nationalities that already had their national chapels at the Shrine of the Immaculate Conception. The Alliance of Czech Catholics organized an effort to raise sufficient funds, but the effort fell short of its goal and the Alliance settled for two beautiful stained glass windows decorating the main church, depicting St. Václav (Wenceslaus) of the well known Christmas carol *Good King Wenceslaus* and his grandmother St. Ludmila and the Patron Saints of all Slavs, St. Cyril and Methodius. The idea of Czech National Chapel was revived in 1977, when Bishop John N. Neumann was canonized, becoming the first American male saint. Bishop Neumann was born in Prachatice, Bohemia (Czech Republic) in 1811, but he could not be ordained in his own country because there was a surplus of priests and no available positions. John Neumann decided to emigrate to America. One month after his arrival he was ordained in New York City. Father Neumann spent the next 4 years as a diocesan priest in Buffalo, N.Y. He joined the Redemptorist Order, and was called to Pittsburgh. In 1852 he became Bishop of Philadelphia, where he headed the diocese for 8 years. During his tenure he supervised the construction of 87 churches and was entrusted with the care of 250,000 faithful. He is known as the Father of Catholic Parish Schools.

The picture from 20th Anniversary

For more information please contact the Secretary/Treasurer Kathleen Kaspar-Paty, c/o 25th Anniversary Czech Chapel Committee, 7112 Camp Alger Ave., Fall Church, VA 22042 or the chairman, Oldrich Holubar via e-mail holubar@comcast.net.

By Václav J. Solfronk

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) - USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1. třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zasláné články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Profiles and oeuvres of Czech Artists

Jan Blažej Santini - Aichel

(February 4, 1677 - December 7, 1723)

Among the many Bohemian artists whose ancestral roots were planted abroad, the name of Santini – Aichel, a brilliant Baroque architect and painter of Italian descent stands out as one of the greatest. He was the son of an Italian mason whose family had lived in Bohemia for 3 generations. Jan Blažej's teacher was most likely the court painter and inspector of the royal gallery, Schröder. After the completion of his apprenticeship young Santini traveled to Italy to gain further artistic experience. Early in his career he came under the influence of Jean Baptiste Mathey and Fisher von Erlach. In 1702, shortly after his return from Italy, he decided to work primarily in the field of architecture. He was immediately overwhelmed by an incredible number of commissions, perhaps for as many as one hundred châteaux and churches.

Santini's preference for gothic forms derived from his work in transforming gothic churches into baroque ones. Such jobs could also be considered a source of the picturesque motifs in which baroque architecture in Bohemia is particularly rich. The sensitive manner by which Santini created the restoration of a gothic church of the Assumption of the Virgin Mary is evident in the Benedictine Abbey church of Kladruby. It is true that he was allowed largely to eliminate the medieval decoration, but he nonetheless retained the structure of the late gothic vault with its foils and star motifs. Half columns with octagonal half capitals set in front of the piers, together with narrow, finely profiled straps, give some sense of the original gothic.

Another architectural gem designed by Santini is the baroque château named Karlova Koruna at Chlumec nad Cidlinou. It was built in 1721-23 and it represents one of the peaks of the Czech Baroque. In 1943 it burned down and after reconstruction it has been used for the exhibition of the Czech Baroque art of the Prague National Gallery.

Among the numerous original constructions of Santini with contrasting characteristics we need to mention the Pilgrimage Church of St. John of Nepomuk on Zelená Hora (Green Hill) at Žďár nad Sázavou. The bu-

The Pilgrimage Church of St. John of Nepomuk on Zelená Hora

ilding with the layout of five – pointed star and the cemetery are surrounded by a wall in the shape of a ten – pointed star with chapels and cloisters. Because of its unique Baroque – Gothic architecture, the church was entered on the list of world cultural and natural heritage of UNESCO in 1994.

The spiritual father and fellow creator of the ecclesiastical structure at Žďár was the abbot of the cistercian monastery of Fons Beate Mariae Virginis (Spring of the Virgin Mary), Václav Vejmluva. In the spirit of the growing Counter Reformation and Bohemian baroque patriotism Abbot Vejmluva felt compelled to create at the Žďár monastery (which was first established at the town of Nepomuk) a tangible focus of the veneration of John of Nepomuk, a martyred confessor of the queen. His beatification took place in 1721 and it is believed that the church at Zelená Hora was the first to be dedicated to this saint. The entire sacred edifice is comprised of rich symbolism so typical in both gothic and baroque architectural styles. As we examine the overall ground plan, we encounter numerous star variations. There are stars of five, six, eight and twelve points evident within the architectural layout. The most frequently used star has five points, traditionally derived from the five legendary stars which had appeared above the spot in the Vltava River where the tortured remains of John of Nepomuk were found. The five pointed star also coincides with the five letters in the Latin phrase "tacui" (I kept silence) symbolizing the secrecy of the confessional sacrament. The miraculously preserved tongue of Saint John of Nepomuk is emblematically rendered in the shape of pointed gothic arches of windows, portals and even in the oddly shaped roof configurations. The characteristic features of Santini's architectural inventions are found in the use of baroque – gothic morphology. By applying those elements, the architect intended to evoke the mysterious atmosphere of ancient gothic cathedrals. The application of this original approach has no parallel in the works of other baroque architects.

Tony Jandáček

The cupola of Kladruby church

Photo on back page:

Santini's church of St. Wenceslaus at Zvole in Moravia

